

Florence Scovel Shinn

A karmának ~~van~~ *nincs* humorérzéke

Játékszabályok egy jobb
és gazdagabb élethez

FLORENCE SCOVEL SHINN

A karmának
~~van~~ *nincs*
humorérzéke

ÉDESvíZ KIADÓ
BUDAPEST

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Florence Scovel Shinn / *The Game of Life and How to Play It*
DeVorss Publications, 1925

Fordította CZICZELSZKY JUDIT

Szerkesztette ZSOLNAI MARGIT

Copyright © Florence Scovel Shinn, 1925
Hungarian translation © Cziczelszky Judit, 2007
Hungarian edition © Neemtrees Corporation AG., 2007
Cover design © Neemtrees Corporation AG., 2007

Minden jog fenntartva.

A könyv – a kiadó írásos jóváhagyása nélkül – sem egészében, sem részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető, semmilyen formában és értelemben, elektronikus vagy mechanikus módon, beleértve a nyilvános előadást vagy tanfolyamot, a hangoskönyvet, bármilyen internetes közzétét, a fénymásolást, a rögzítést vagy az információrögzítés bármely formáját.

ÉDESvíZ KIADÓ, BUDAPEST

Felelős kiadó NOVÁK ANDRÁS IGAZGATÓ

Főszerkesztő MOLNÁR ESZTER

Műszaki vezető ERDÉLYI ANNA

Tipográfia TYPOSTÚDIÓ KFT.

Borítót készítette DECOFLEX KFT.

Borítófotó RED DOT

Nyomta ALFÖLDI NYOMDA ZRT., DEBRECEN

Felelős vezető GYÖRGY GÉZA VEZÉRIGAZGATÓ

ISBN 978 963 528 960 8

Tartalom

A játék	7
A jólét törvénye	17
A szó hatalma	25
Az ellen nem állás törvénye	35
A karma törvénye és a megbocsátás törvénye	45
A teher levetése, vagyis hogyan tehetünk benyomást tudatalattinkra?	55
A szeretet	65
Intuíció, avagy az Isteni Útmutatás	77
Tökéletes önkifejezés, avagy az Isteni Terv beteljesítése	89
Tagadások és megerősítések	101

A játék

A LEGTÖBB EMBER SZÁMÁRA az élet harc. Pedig ez óriási tévedés: az élet nem harc, hanem játék. Mindaddig nem játszhatunk azonban sikeresen, míg nem ismerjük a játékot meghatározó spirituális törvényeket, amelyeket az Ó- és Újtestamentumok bámulatos tisztasággal tárnak elénk. Jézus Krisztus alapvető tanítása nem más, mint hogy az élet egy nagyszabású adok-kapok játék.

*

„Mert a mit vet az ember; azt aratja is” (Gal 6:7).¹ Vagyis bármit is küldjön az ember a külvilág felé szóval vagy cselekedettel, az végül biztosan visszatér hozzá; amit ad, csak azt fogja visszakapni.

Ha gyűlöletet sugároz magából, őt is gyűlölik majd; ha szeret, szeretet lesz a jutalma; ha kritikus, vele szemben is kritikusak lesznek; ha hazudik, neki is hazudni fognak, ha pedig csal, ő maga is megcsalatik. Mi több, Jézus tanításaiban az is egyértelműen benne foglaltatik, hogy a játék fő hajtóereje az ember képzelete.

„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet (vagyis képzeletedet), mert abból indul ki minden élet.” (Péld 4:23)

Következésképpen minden, amit elképzelünk, előbb vagy utóbb külsőleg is megnyilatkozik életünkben. Ismerek egy em-

¹ A bibliai idézeteket Károli Gáspár fordítása alapján közöljük – a Ford.

bert, aki valósággal rettegett egy bizonyos betegségtől. Hiába volt az adott kór ritka és nehezen megkapható, ő olyan kitarítóan képzelgett és olvasott róla, hogy az végül kialakult a szervezetében. Ő pedig meghalt – torz képzelgéseinek áldozataként.

Ha tehát sikeresek szeretnénk lenni az élet játékában, fejlesztenünk kell képzelőerőnket. Az ember, aki képes a jó dolgok felé irányítani képzeletét, eléri „szívének minden igaz szándékát” – legyen szó egészségről, gazdagságról, szeretetről, barátokról, a tökéletes önkifejezés képességéről, vagy akár a legmagasabb szintű ideálokról.

A képzelőerő – amelyet „az elme ollójának” is neveznek – folyton csak jár és jár, és a képek, amelyeket az ember a segítségével alkot, előbb vagy utóbb szembejönnek vele a való életben is. Hogy képesek legyünk a megfelelő módon fejleszteni képzelőerőnket, először is meg kell értenünk az elme működését. Ahogy azt a régi görögök is mondták: „Ismerd meg önmagad!”²

Az elme három fő részre oszlik, a *tudatalattira*, a *tudatra* és a *tudatfelettire*. A tudatalatti valójában olyan erő, amely nem rendelkezik önálló irányítással. Hasonlatos a párához vagy az elektromossághoz: arra megy, amerre vezetik.

Minden, amit az ember mélyen átérez vagy erősen elképzel, lenyomatot hagy a tudatalattiban, amely azután – bármiről legyen is szó – a legapróbb részletekig hűen meg is valósítja azt.

*

Lássunk egy példát! Ismerek egy asszonyt, aki kislánykorában mindig „özvegyesdit” játszott. Ilyenkor feketébe öltözött, és beburkolózott egy hosszú, fekete fátyolba. Mindezt látva, az emberek azt gondolták, hogy egy értelmes és szórakoztató gyermekről van szó. Ez a kislány felcseperedvén feleségül ment

egy férfihoz, akit tiszta szívéből szeretett. A férfi azonban nem sokkal az esküvőjük után meghalt, a nő pedig hosszú évekig fekete ruhában és gyászfátyolban járt. A kislány tehát olyan erősen égette bele saját özvegységének képét a tudatalattijába, hogy az – bármilyen szörnyen érintette is ez őt – évekkel később valóra vált.

*

A tudatos elmét halandó vagy testi elmének is nevezik. Ez a rész voltaképpen az emberi elme, amely olyannak látja a világot, amilyennek az *tűnik*. Halált, katasztrófát, betegséget, szegénységet és korlátokat érzékel mindenhol, és ezeket a képeket közvetíti a tudatalatti felé.

A tudatfeletti elme az Isteni Elme megnyilvánulása az emberben. Itt lakoznak a tökéletes ideálok, a „tökéletes minták” – ahogy Plátón mondaná. Ez az *Isteni Terv* – melynek minden ember része, és amely ezért minden emberben megtalálható.

A görög filozófus szerint „van egy hely, amelyet neked kell betöltened, és amelyet senki más nem tölthet be rajtad kívül; valami, amit neked kell megtenned, amit senki más nem tehet meg”.

Tudatfelettink őriz erről az Isteni Tervről egy tökéletes képet, amely azonban legtöbbször csupán elérhetetlen ideálként siklik át a tudatos elmén – olyan valamiként, amely „túl szép, hogy igaz legyen”.

Pedig valójában ez a kép az ember legigazabb rendeltetésének hordozója, amelyet a *benne lakozó* végtelen intelligencia vetít át az elméjén.

A legtöbb ember azonban nincs tisztában igazi elrendeltetésével, ezért olyan célokat kerget, illetve olyan helyzeteket idéz elő az életében, amelyek nem igaz valójából fakadnak, ennek megfelelően pedig – ha el is éri őket –, azok csupán kudarcot és csalódást okoznak neki.

² Delphoiban Apollón templomának híres felirata ez: GNOTI SE AUTON – a Szerk.

✱

Jó példa erre az a hölgy, aki egyszer ilyen nem igaz valójából fakadó, téves kéréssel keresett fel engem. Azt szerette volna, ha a szavaimmal megerősítem, hogy egy bizonyos férfi – aki be természetesen nagyon szerelmes volt – lesz a jövődöbelije. (A diszkréción kedvéért csak X.Y.-nak nevezte őt.)

Felvilágosítottam róla, hogy nem tehetem, mivel ezzel semmibe venném a szellemi törvényeket. Megnyugtattam azonban, hogy a valóban neki szánt, az „Isten által rendeltetett” férfival kapcsolatban nagyon szívesen adok neki megerősítést.

– Amennyiben X.Y. az ön számára rendeltetett, nem veszíti el, ha pedig nem ő az, úgyis kap helyette mást – tettem hozzá.

A nő ezek után is gyakran találkozott a férfival, de kapcsolatukban nem mutatkozott semmilyen komolyabb előrelépés. Egyik este pedig a következővel hívott fel:

– Tudja, mi a helyzet? Az elmúlt héten már nem is láttam olyan csodálatosnak X.Y.-t.

– Talán nem ő az Isten által önnek rendeltetett férfi. Talán nem ő az igazi – válaszoltam.

Nem sokkal ezután a hölgy megismerkedett valakivel, aki egyből beleszeretett, és aki azonnal ki is nyilvánította, hogy a nő tökéletesen megtestesíti az ideálját. Ettől a férfítől tehát tulajdonképpen mindent megkapott, amit azelőtt X.Y.-tól várt olyan görcsösen.

– Hátborzongató volt – mesélte utólag.

Hamarosan ő is viszonzni kezdte új hódolója érzelmeit, X.Y.-t pedig szinte teljesen elfelejtette.

Ebben a történetben a helyettesítés törvénye mutatkozik meg. Helyes gondolat lépett a téves helyébe, és így történhetett meg, hogy végül nem következett be veszteség vagy áldozat.

Jézus Krisztus azt mondta: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak

néktek.” (Mt 6:33) És a Megváltó azt is világosan megmondta, hogy hol kell azt keresnünk: *saját magunkban*.

Isten országa, a Mennyei Királyság nem más, mint az *igaz gondolatok*, vagyis a tökéletes minták birodalma.

Mi több, Jézus Krisztus tanításaiból azt is egyértelműen kiolvashatjuk, hogy szavainknak óriási szerepe van az élet játékaiban. „Mert a te beszédidből ismertetel igaznak, és a te beszédidből ismertetel hamisnak.” (Mt 12:36-37) Sok ember képes a saját fejére szerencsétlenséget hozni haszontalan és rosszul megválasztott szavak által.

Egyszer egy asszony például azt kérdezte tőlem, mi az oka, hogy az élete csupa szegénység és szűkölködés, és bármerre induljon is, mindenhol csak korlátokba ütközik. Pedig – ahogy elmesélte – nem volt ez mindig így: régebben saját otthonában élt, csodálatos dolgok vették körül, és bőven akadt pénze is. Beszélgetésünk során kiderült, hogy ez a nő bizony a házimunkában gyakran elfáradt, és ilyenkor gyakran mondta a következőket: „Elegem van, holtfáradt vagyok – bárcsak egy fatörzsben élnék inkább!”

– Hát igen, ma ebben a fatörzsben élek – tette hozzá melanholikusan.

Ez az asszony szó szerint belebeszélte magát abba a bizonyos fatörzsbe. A tudatalattinak bizony egy csepp humorérzéke sincsen – ezért történhet meg, hogy az emberek mintegy „beleviccelik” magukat ilyen és ehhez hasonló kényelmetlen és boldogtalan helyzetekbe.

✱

Ismertem például egy másik asszonyt, aki – bár nagyon is gazdag volt – állandóan azon viccelődött, hogy „készül a szegényházba”. Nem telt bele néhány év, és ugyanez a nő szinte nyomorgott, mivel túl jól sikerült elültetnie tudatalattijában a nélkülözés képét.

Szerencsére a törvény mindkét irányban működik: tehát szűkös anyagi helyzetből is mindig van út a bőségbe. Egy forró nyári napon például azzal állított be hozzám egy hölgy, hogy írjak fel neki „jólét-kezelést”. Amikor először nálam járt, kimerült, levert és kedvetlen volt, és állítása szerint nyolc dolláron kívül semmije sem volt ezen a világon.

– Rendben, akkor most szépen megáldjuk ezt a maga nyolc dollárját, és úgy teszünk velük, ahogyan Jézus tett a kenyérrel és a hallal: megszorítjuk őket – válaszoltam.

Hiszen Ő azt tanította, hogy minden ember képes megáldani és megszorítani a javait, és ezzel gyógyítani és jólétet teremteni.

– Értem. De nekem mit kell most tennem? – kérdezte az asszony.

– Kövesse az intuíciónak – válaszoltam. – Van esetleg valami olyan érzése, hogy egy bizonyos dolgot meg kell tennie, vagy egy bizonyos helyre el kell mennie? Az intuíció nem más, mint belső tanítónk. (Az ember e csodálatos vezetőjéről és az azt meghatározó törvényekről a következőkben részletesebben is szólok majd.)

– Nem is tudom – válaszolta a nő. – Az az érzésem, hogy haza kellene mennem; épp annyi pénzem van, hogy ki tudjam fizetni az útiköltséget.

Egy messzi, eldugott városban lakott, olyan vidéken, amely híres volt a szegénységéről. Éppen ezért a tudatos elme (más néven intellektus) biztosan azt tanácsolta volna ennek az asszonynak, hogy maradjon New Yorkban, és vállaljon valami munkát, hogy pénzhez juthasson. Én mégis a következőt válaszoltam:

– Akkor menjen csak haza.

Egy megérzést sosem szabad semmibe venni. Mielőtt útjára engedtem, elmondtam még a következő megerősítést: *Végtelen Szellem! Nyisd meg az utat számára a hatalmas bőség felé. Mostantól kezdve ellenállhatatlan erejű mágnesként vonzza ma-*

gához mindazt, amit az Isteni Törvény neki szánt. Arra kértem a nőt, hogy maga is minél többször ismételje el ezt a megerősítést. Ezek után hazament. Néhány nap múlva, mikor éppen az egyik barátnőjét látogatta meg, összefutott családjával egy régi ismerősével.

És láss csodát: ezen az ismerősen keresztül nemsokára több ezer dollár ütötte a markát. A szóban forgó hölgy azóta is gyakran mondja nekem, hogy „meséljem el mindenkinek egy asszony történetét, akinek nyolc dolláron és egy megérzésen kívül semmije sem volt”.

A nekünk szánt ösvény mindig teli van kincsekkel; ezek azonban csakis a vágy, a hit, és a kiejtett szó varázserejének katalizátora által képesek megnyilvánulni, manifesztálódni. Jézus egyértelműen kimondta, hogy az *első lépést* az embernek kell megtennie.

„Kérjete és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgesetek és megnyitattik néktek.” (Mt 7:7)

Másutt az Úr így nyilatkozik az emberről az Írásban: „kezim munkáját csak bízhatok reám” (Ézs 45:11). A Végtelen Intelligencia, vagyis Isten tehát mindig, minden pillanatban kész, hogy teljesítse az ember apróbb vagy nagyobb kéréseit.

Minden kívánság – legyen kimondott vagy kimondatlan – egyben kérés is. Mégis sokszor elcsodálkozunk, ha óhajaink hirtelen valóra válnak.

Egyik évben például gyönyörű rózsabokrokat láttam a közeli virágárus kirakatában a húsvét előtti héten. Azt kívántam, bárcsak kapnék valakitől egyet, és egy pillanatra megjelent lelki szemeim előtt a kép, ahogyan átemelem a bokrot a bejárat ajtómon.

Eljött az ünnep, és vele együtt megérkezett az én rózsabokrom is. Mikor megköszöntem a barátnőmnek, aki küldte, nem győztem hangsúlyozni, hogy éppen ilyet szerettem volna.

– Micsoda? De hiszen én liliomot küldtem neked, nem rózsát! – válaszolta értetlenül.

Később kiderült, hogy a virágárus összecserélte a rendeléseket. Hogy miért? Egyszerű: mert én működésbe hoztam a törvényt, így egyszerűen *meg kellett kapnom azt a rózsabokrot*.

Egyetlen dolog állhat csupán az ember és legmagasabb ideáljai, legmerészebb vágyai közé: a kétség és a félelem. Tehát amint képessé válik „aggodalmaskodás nélkül kívánni”, szívének minden vágya egy gombnyomásra teljesül.

*

A következő fejezetek egyikében részletesen kitérek majd ezen elv működésére, és arra is, hogyan kell a félelmet kitörölni a tudatból. Utóbbi ugyanis az ember egyetlen és egyben a legnagyobb ellensége. Félelem a nélkülözéstől, a kudarcától, a betegségtől, a veszteségtől, ami általánosságban *egyfajta bizonytalanságérzés* képében jelenik meg. Jézus azt mondta tanítványainak: „Mit féltetek, óh kicsinyhitűek?” (Mt 8:26) Láthatjuk tehát, hogy félelmünket hitre kell váltanunk, hiszen az egyik a másik fordítottja; a félelem nem más, mint a jó helyett a gonoszba vetett hit.

Az élet játéka arról szól, hogy minél tisztábban lássuk a jót, és igyekezzünk kitörölni tudatunkból a gonosz összes megjelenését. Ehhez a tudatalattin keresztül vezet az út: ide kell minél mélyebben elültetnünk a jó képeit. Egy csodálatos és nagyon sikeres ember mesélte nekem, hogy ő az összes félelmét egy pillanat alatt törölte ki elméjéből egy nagybetűs, nyomtatott felirat hatására, amelyet egy szoba falán olvasott. Az állítás a következő volt: AGGÓDNI FELESLEGES; LEHET, HOGY AZ EGÉSZ MEG SEM FOG TÖRTÉNNI. Ezek a nagy hatású szavak kitörölhetetlenül beleivódtak a férfi tudatalattijába, aki ma azzal a szilárd meggyőződéssel éli az életét, hogy vele csakis jó dolgok történhetnek – és éppen ezért csakis jó dolgok történnek vele.

A következő fejezetben azokat a különböző módszereket mutatom be, amelyek segítségével hatással lehetünk tudatalattinkra. Ez utóbbi leghűségesebb szolgálk lehet, csak éppen tudnunk kell, hogyan bánjunk vele, és milyen utasításokkal lássuk el azt. Ami nagyon fontos: sosem szabad megfélemlenünk róla, hogy bármit is mondunk, van egy néma fültanúnk: a tudatalattink.

Minden gondolat, minden szó lenyomatot hagy rajta, hogy aztán ezáltal a legapróbb részletig megvalósulhassanak. Olyasmi ez, mint amikor egy énekes hangját érzékeny lemezen rögzítik. Ilyenkor minden hang, minden hangszín megörökítésre kerül. Ha az előadó köhög vagy hezitál, a felvétel azt is rögzíti. Törjük hát szét tudatalattink régi, rossz lemezeit – a lemezeket, amelyeket nem szeretnénk megőrizni –, és vegyünk fel helyettük újakat, gyönyörűeket!

Ismételje el hangosan, erőteljesen és meggyőződéssel a következő mondatokat: „Ezennel kimondott szavam által darabokra zúzom, és megsemmisítem tudatalattim minden hamis lemezét. Saját hiábavaló képzelgéseimnek ezen szüleményei oda térnek vissza, ahonnan jöttek: a semmi szemétdombjára. Ezennel tökéletes felvételeket készítek helyettük a bennem lakozó Krisztus által: *az egészség, a gazdagság, a szeretet és a tökéletes önkifejezés* lemezeit.” Ez tehát az élet játéka – ha szabályosan és tökéletesen játsszák.

*

A következő fejezetekben megmutatom, hogyan *változtathatjuk meg saját körülményeinket szavaink megválogatása által*. Mert senki sem élhet teljes és felvilágosult életet mindaddig, míg nem ismeri a szavakban rejlő erőt.

„Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van...” (Péld 18:21)

A jólét törvénye

*És akkor a Mindenható lesz
a te nemes érczed
és a te ragyogó ezüstöd.*

(Jób 22:25)

Az ÍRÁS EGYIK LEGFONTOSABB és legnagyobb üzenete fajunk számára az, hogy Isten az ember állandó és kimeríthetetlen szolgálatában áll, és hogy az ember – *kimondott szava által* – hozzájuthat mindenhez, ami az Isteni Törvény szerint neki jár. Ehhez azonban *tökéletesen hinnie kell saját kimondott szavában.*

Ézsaiás azt mondta: „...az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem” (Ézs 55:11). Most már tehát tudjuk, hogy szavainknak és gondolatainknak rendkívül erős rezgésük van, mellyel folyamatosan alakítják testünket és életünket.

✱

Eljött hozzám egyszer egy kétségbeesett asszony, és elmesélte, hogy a hónap közepén pert akasztanak a nyakába, amennyiben nem egyenlíti ki háromezer dolláros tartozását. Teljesen el volt keseredve, hiszen fogalma sem volt, honnan teremtsen elő a pénzt.

Elmondtam neki, hogy Isten az ő kimeríthetetlen forrása, és hogy *minden hozzá intézett kérés meghallgattatik*. Éppen ezért az én stratégiám is *a kimondott szóra* épített: alázattal kértem, hogy a nő a megfelelő időben a legmegfelelőbb módon jusson hozzá a szükséges háromezer dollárhoz. Kuncsaftomnak pedig a lelkére kötöttem, hogy *tökéletesen bíznia* kell a dologban, és eszerint is kell cselekednie. Eljött a tizenötödike, a pénz azonban nem volt sehol.

Ekkor felhívott, és tanácstalanul kérdezte, mit tegyen.

– Szombat lévén, ma nem fogják beperelni. Az ön egyetlen dolga továbbra is az, hogy higgyen a saját gazdagságában, és ennek megfelelően viselkedjen. Tökéletesen bíznia kell benne, hogy hétfőig megkapja a pénzt – válaszoltam.

Arra kért, ebédeljek vele, és próbáljam meg tartani benne a lelket. Az étterembe érve a következőt tanácsoltam neki:

– Ez most nem a takarékoskodás ideje. Rendeljen valami különlegeset és drágát; tegyen csak úgy, mintha a háromezer dollár már a zsebében lapulna!

„És a mit könyörgésekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.” (Mt 21:22)

– Viselkedjen tehát úgy, *mintha már megkapta volna*, amit kért – mondtam az asszonynak.

A következő reggelen ismét felhívott, és arra kért, töltsen vele a napot. Visszautasítottam.

– Isten védelme alatt áll, és ennél többre nincs is szüksége. Ne aggódalmaskodjon, az Ő segítsége sohasem késik – mondtam neki.

Aznap délután újra hívott, de hangja most lelkes és izgatott volt.

– Istenem, képzelje, csoda történt! Éppen a szobámban ültem délelőtt, amikor csengettek. Megtiltottam a szobalánynak, hogy bárkit is beengedjen, ő azonban mégis kinézett az ablakon, és látta, hogy az unokatestvérem jött el hozzám. „Hívja be mégis. Szeretném látni” – mondtam neki. Látogatóm már

éppen fordult volna vissza a sarkon, amikor meghallotta a szobalány hangját. Szóval *visszajött*. Vagy egy órát beszélgettünk. Már éppen szedelőzködött, amikor a következőt kérdezte: „Jut eszembe, hogy állsz anyagilag?” Elmondtam hát neki, hogy pénzre van szükségem. „Ó drágám, hát adok én neked háromezer dollárt a következő hónap elején!” – válaszolta. Az az igazság, hogy nem akartam elmondani neki, hogy perrel fenyegettek meg. Most mitévő legyek? Nekem már holnap kellene a pénz, de csak a következő hónap elején *fogom megkapni*. – mesélte.

– Úgy látom, további kezelésre szorul – válaszoltam erre. – A Szent Szellem sosem késik. Én most köszönetet mondok, hogy nem fizikai sikon már megkapta a pénzt, és hogy az a megfelelő időpontban manifesztálódni fog – mondtam.

Másnap reggel azzal hívta fel kuncsaftomat az unokatestvére, hogy ha aznap délelőtt bemegy hozzá az irodájába, odaadja neki a pénzt. Délutánra már a számláján is volt a háromezer dollár, ő pedig olyan gyorsan állíthatta ki a hiányzó csekkeket, amilyen gyorsan csak izgatottsága és öröme engedte.

A dolog fordítva is működik. Amennyiben valaki sikert kér, de kudarcot vár, az utóbbit fogja kapni. Éppen azt, amit várt. Egy férfi például azzal a kívánsággal jött el hozzám, hogy a kimondott szó erejével erősítsem meg, hogy egy szorongató adósság terhe lehulljon a válláról.

Egy idő után azonban rá kellett jönnöm, hogy kuncsaftom semlegesítette szavaim erejét, hiszen ideje nagy részét azzal töltötte, hogy megpróbálta eltervezni, mit mond majd a hitelezőinek, ha nem tud fizetni. Ebben a helyzetben pedig azt kellett volna minél képtesebben és gyakrabban elképzelnie, hogy rendben kifizeti a tartozást.

A Bibliában van erre egy csodálatos példa: a pusztában bolyongó három király története. A királyok már hét napja szomjan járták a sivatagot katonáikkal és állataikkal, víznek pedig se közel, se távol nyoma sem volt. Elizeus prófétához fordultak

segítségért, aki – nagy csodálkozásukra – arra buzdította őket, hogy ássanak patakokat és árkokat, majd a következő üzenetet továbbította nekik:

„Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájatok és barmaitok.” (2Kir 3:17)

Mindig várnunk kell tehát kérésünk beteljesülését – *még akkor is, ha ennek legapróbb jelét sem tapasztaljuk.*

*

Jó példa erre annak az asszonynak a története, aki épp az év azon szakában szeretett volna lakást találni magának New Yorkban, amikor ez majdnem lehetetlen volt.

– Ó, szegénykém, raktárba kell adnod a bútoraidat, és egy időre szállodába kell költöznöd – mondták neki a barátai sajnálkozva. De az asszony így válaszolt: – *Nem kell engem sajnálnotok, mindent meg tudok oldani; találok magamnak lakást.*

A következő szóbeli megerősítést alkalmazta: *Végtelen Szellem, nyisd meg az utat számomra a megfelelő lakás felé.* Ez az asszony tudta, hogy minden kérés meghallgattatik, és az univerzum bősége minden szükségletet képes kielégíteni. Tudta, hogy spirituális síkon nem érvényesek az emberi világ feltételei, és hogy az egyes ember Istennel együtt máris többséget alkot.

Éppen új takarók vásárlásán gondolkodott, mikor „a kísérő” (a gonosz) az értelmében felbukkanó ellentétes gondolatok képében megkörnyékezte: „Ne vegyél takarókat, hiszen ha mégsem találsz lakást, semmi szükséged nem lesz rájuk”. A nő azonnal válaszolt (saját magának): „Én így ásom meg az árkot a patakjaimnak! Igenis megveszem a takarókat!” Vagyis arra készült, hogy talál magának lakást, és úgy tett, mintha ez már be is következett volna.

Mondanom sem kell, a hölgy csodával határos módon jutott lakáshoz: több mint kétszáz jelentkező közül választották ki.

A takaróvásárlás mutatja, milyen erős hite volt ennek a nőnek. És ezek után a három király bibliai történetének végét sem nehéz kitalálni: miután kiásták a patakmedreket, azok hamarosan csordultig megteltek vízzel.

Az átlagember számára persze nem könnyű feladat rákapcsolódni a spirituális síkra, hiszen a tudatalattiból állandóan ellenkező irányba ható, kétséggel és félelemmel teli gondolatok érkeznek. Ez az „idegenek hadserege”, amelyet le kell győznünk. Jusson eszünkbe az idevágó mondás, miszerint „sokszor épp napfelkelte előtt van a legsötétebb”.

Az Isteni Elme nagyszabású megnyilvánulásait rendszerint gyötrő gondolatok előzik meg. Amikor az ember elkötelezi magát valamely magas szintű spirituális igazság mellett, azzal egyben megkérdőjelezi tudatalattijának régi hiedelemrendszerét is. Vagyis a hiba a felszínre kerül, hogy megsemmisíthődhessen.

*

Ebben az időszakban különösen fontos, hogy újból és újból megerősítsük magunkban az igazságot, és hogy örvendezve adjunk hálát mindazért, amink van. „Még beszéltek, és én már meghallgattam” (Ézs 65:24) – vagyis „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék” (Jak 1:17) már eleve a miénk, és csak arra vár, hogy felismerjük.

Az ember csak azt kaphatja meg, amiről úgy képzei, hogy megkapja. Az Úr azt mondta Izrael gyermekeinek, hogy mindazt a földet nekik adja, amit látnak. („Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre” – 1Móz 13:15.) Ez éppígy igaz minden emberre, a ma élőkre is. Mindenkinek csak az jár, amit elméje látni képes. A világon minden nagyszerű munka, minden csodálatos eredmény azáltal jött létre, hogy alkotója hűen kitartott nagyszabású látomása mellett, annak ellenére, hogy a hatalmas eredmények kapujában általában ott leselkedik a kudarc és a csalódottság árnya is.

Izrael gyermekei, éppen mikor elérték az Ígélet Földjének határát, elbizonytalanodtak, és nem mertek továbbmenni, mert az ott élőket óriásoknak látták, saját magukat hozzájuk képest pedig sáskáknak. „És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk.” (4Móz 13:34)

Aki azonban ismeri a spirituális törvényeket, annak szívét nem gyengíti meg a látszat, az már akkor is örül, mikor még „fogságban” van. Az ilyen ember szilárdan kitart a látomása mellett, és hálát ad érte, mintha az már megtörtént volna, mint-ha már megkapta volna.

Jézus Krisztus csodálatos példáját adta ennek, mikor így szólt tanítványaihoz: „Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” (Jn 4:35) Jézus tehát tisztán látott. Átlátott a szűkös „anyagi világon”, egészen a negyedik dimenzióig, és ezáltal olyannak érezte a dolgokat, amilyenek azok valójában: teljesnek és tökéletesnek, ahogyan az Isteni Elme megteremtette őket. Az embernek is ez a feladata: hogy őrizze, és mindig magában hordozza végcéljának vízióját; hogy kitartóan és bizalommal várja mindannak az elérését, ami tulajdonképpen már az övé. Legyen szó egészségről, szerelemről, bőségről, önkifejezésről, lakhelyről vagy barátokról – az élet minden területén így működik ez.

Álmaink mind-mind már kész és tökéletes ideákként léteznek az Isteni Elme nyilvántartásában. Az Isteni Elmében, melynek mi is részei vagyunk saját tudatalattink révén – vízióink ezért csakis rajtunk keresztül valósulhatnak meg. Lásunk egy példát! Néhány éve felkeresett egy férfi, aki anyagilag szeretett volna sikeresebb lenni. Azt mondta, adott időn belül össze kell hoznia ötvenezer dollárt, különben búcsút mondhat az üzleti vállalkozásának. Mikor először nálam járt, már vésze-

sen közelgett a határidő lejárta, és még mindig nem talált befektetőket, ráadásul a bank egyértelműen elutasította a hitelkérelmét. Miután végighallgattam kétségbeesett szavait, így szóltam hozzá:

– Azt hiszem, ön egyszerűen elvesztette az önuralmát, amikor a bankosokkal tárgyalt. Ez megmagyarázza, miért nem ért el semmit. Jegyezze meg: aki képes uralkodni önmagán, az bármilyen helyzetet tud kezelni. Menjen hát vissza a bankba, segítek magának – mondtam neki.

A helyzet kezelésére a következő megerősítést alkalmaztam: „Az Ön lelke a bank összes dolgozójának lelkével szeretetteljes egységet alkot. Hagyja, hogy az Isteni Terv szerint történjenek a dolgok.”

– Asszonyom, maga megőrült! – válaszolta ingerülten. – Holnap szombat; a bank délben bezár; a vonat tíz előtt biztosan nem ér oda; a határidő pedig holnap lejár. Ah! És egyébként sem adnának nekem pénzt. Hiába, túl késő!

– Istennek nincs szüksége időre, hiszen Ő sohasem késik. Vele minden lehetséges – mondtam erre, majd így folytattam: – Nézze, én nem sokat tudok az üzletről, Istenről viszont annál többet.

– Itt, a szobájában, önnel szemben ülve mindez valóban megnyugtatóan hangzik, de amint kilépek az ajtón, szörnyen fogom érezni magam – hangzott a válasz.

Egy messzi városban lakott, és miután elment, egy hétig egyáltalán nem hallottam felőle. Aztán egyszer csak jött egy levél. Ez állt benne: „Igaza volt. Sikertől összegyűjtenem a szükséges pénzt. Soha többé nem fogom kétségbe vonni azt, amit mondtam.”

Mikor néhány héttel később személyesen is találkoztunk, rákérdeztem, mi is történt valójában.

– A vonat késett, úgyhogy negyedórával dél előtt értem csak a bankba. Egyszerűen besétáltam, odamentem az ügyintézőhöz, és csendesen ennyit mondtam: „Azért jöttem, hogy felvegyem a kölcsönt.” Ők pedig szó nélkül odaadták a pénzt.

Ez a férfi a számára előírt idő utolsó negyedórában megkapta, amit kért – a Végtelen Szellem tehát nem késett. Szinte bizonyos azonban, hogy ő egyedül kevés lett volna mindehhez, mert nem volt elég hite. Buzdításra és segítségre volt szüksége, hogy képes legyen kitartani eredeti célja mellett. És ez az, amiben az egyik ember támogathatja a másikat.

Jézus Krisztus is erre gondolt, mikor a következőt mondta: „...ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, a mit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám.” (Mt 18:19) A probléma általában az, hogy az emberek túlságosan is belegabalyodnak a saját ügyeikbe, míg egy idő után már nem látnak túl azokon, szívük pedig megtelik kétséggel és félelemmel.

Egy jó barát vagy gyógyító mindig tisztábban látja helyzetünket, legyen szó akár sikerről, egészségről vagy gazdagságról. Ellentétben velünk, ő nem bizonytalanodik el, hiszen távolabbról szemléli a szituációt.

Sokszor egyszerűbb másokat rávezetni az igazságra, mint saját magunknak aszerint cselekedni. Éppen ezért, ha elbizonytalanodnánk az úton, feltétlenül kérjünk segítséget.

Egy ember, aki jól ismerte az életet, egyszer azt mondta: „Addig senkit sem érhet kudarc, míg akár egy ember is akad, aki sikeresnek látja őt.” Hát igen: ilyen hatalmas ereje van az emberi képzelőerőnek. Sok olyan történelmi nagyságról tudunk, aki sikereit feleségének, testvérének, vagy egy jó barátjának köszönheti – valakinek, aki hitt benne, és kétségek nélkül kitartott a vele kapcsolatos tökéletes ideák mellett.

A szó hatalma

*Mert a te beszédidből
ismertetel igaznak,
és a te beszédidből
ismertetel hamisnak.*

(Mt 12:36-37)

AZ EMBER, AKI EGYSZER FELISMERTÉ a szavakban rejlő hatalmat, többé nem beszél meggondolatlanul. Elég csak megfigyelnünk szavaink hatását, és máris láthatjuk, hogy azok bizony nem pusztába kiáltott szavak, vagyis „nem térnek hozzánk üresen”.

„Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem.” (Ézs 55:11). Mert életünk törvényeit mi magunk hozzuk létre, és mi alakítjuk folyamatosan – a kimondott szavaink által.

*

Ismertem egy embert, aki folyton ezt mondta: – Én mindig lekésem a buszt. Az biztos, hogy épp akkor gördül ki a megállóból, mikor odaérek.

A lánya viszont így látta a dolgot:

– Én el szoktam érní a buszt. Valahogy mindig akkor gördül be a megállóba, mikor én odaérek. És ez valóban így ment évekig ebben a családban. Apa és lánya mindketten meg-

alkották saját életük törvényét – az egyik a kudarcét, a másik a sikerét.

Éppen ezen az elven működnek a babonák is. A lópatkó vagy a nyúlláb³ önmagában semmilyen különleges erőt nem hordoz, de az ember kimondott szava és hite, amelyekkel megerősíti, hogy ezek szerencsét hoznak, egyfajta elvárást alakítanak ki a tudatalattiban, ami pedig bevonzza a szerencsés helyzeteket. Én azonban úgy gondolom, hogy a valós út nem ez. Egy spirituálisan fejlett ember, aki tisztában van az életet irányító magasabb szintű törvényekkel, nem elégedhet meg ezzel a pszichológiai mechanizmussal. Egyszerűen nem fordulhatunk vissza, és nem hagyatkozhatunk ilyen berögzött, babonás képekre. Ismertem például két férfit, akik egy rövid ideig rendkívüli sikereket értek el az üzleti életben, aztán pedig egyik pillanatról a másikra csődbe kerültek. Mikor megpróbáltuk közösen elemezni a helyzetet, és megfajteni, mi történt, kiderült: ahelyett, hogy használták volna pozitív megerősítéseiket, és bíztak volna Istenben – inkább mindketten vásároltak egy-egy „szerencsemajmot”.

– Így már érthető a helyzet – mondtam nekik. – Isten segítségével és végtelen bősége helyett önök a majmokban bíztak. Akkor most gyorsan hajítsák ki a majmokat, és kérjenek megbocsátást!

Még jó, hogy az embernek mindig van lehetősége hibái kijavítására és semlegesítésére.

Miután kuncaftjaim majmai egy bányagödörben landoltak, ismét minden a helyére került. Ezzel azonban nem azt akarom mondani, hogy minden talizmánt és szerencsehozó lópatkót azonnal hajítsunk ki otthorról. Nem ez a lényeg. Ha azonban használunk ilyesmit, mindig tudnunk kell, hogy végső soron ezek ereje is az egyedüli és egyetlen erőből táplálkozik –

³ Az angolszász kultúrában gyökerező babonák szerint bizonyos körülmények között mindkettő szerencsét jelent – a Ford.

Isten erejéből – maga a tárgy pedig csupán az elvárás kiváltójának szerepét tölti be.

Egy jó barátnőm egyszer nagy gondban volt. Éppen együtt sétáltunk az utcán, mikor hirtelen meglátott egy elhagyott lópatkót. Azonnal felkapta, és örvendezve, reménytől sugárzó arccal nézett rám. Azt mondta, biztosan Isten küldte neki ezt a patkót, hogy így öntsön bele lelket.

És abban a pillanatban valóban ez volt talán az egyetlen dolog, ami képes volt beférkőzni barátnőm tudatába. Általa a reményből hit lett, amelynek ő azonnal csodálatos bizonyosságát is adta. Szeretném, ha nyilvánvaló lenne, mit akarok mindezzel mondani: hogy míg a korábban említett két férfi csak és csupán a majmokban bízott, ez az asszony felismerte a lópatkó mögött rejlő igazi hatalmat is.

Nagyon jól emlékszem, én magam is milyen nehezen győztem le egyszer abbéli meggyőződésemet, hogy egy bizonyos dolog szerencsétlenséget hoz. És mivel így volt, az adott dolgot valóban mindig szerencsétlenség követte az életemben. Csak úgy voltam képes törölni tudatalattimból ezt a berögzült mintát, hogy elkezdtem konzekvensen alkalmazni a következő megerősítést: „A világon csupán egyféle hatalom van: Istené. Ezért nincsenek ilyen szerencsétlenségek, és ez a dolog is csak jót jelenthet.” Azonnal éreztem a hatást, a pozitív meglepetések pedig nem maradtak el.

Egy jó barátnőm sokáig a világ minden kincséért sem lett volna hajlandó létre alatt átmenni.⁴ A következőt mondtam neki:

– Ha félsz valamitől, kettős hatalom mellett teszel hitet: a Jó és a Rossz hatalma mellett. Pedig valójában csak egy hatalom létezik: Isten abszolút hatalma. És mivel így van, a jónak nem lehet ellensége, csakis akkor, ha az ember kreál magának egy hamis gonosz erőt. Tehát hogy megmutasd, hogy csakis az Egyetlen Hatalomban – Istenben – hiszel, és hogy a gonosznak

⁴ Angolszász babona: szerencsétlenséget jelent – a Ford.

nincsen hatalma feletted, sétálj át a legközelebbi létra alatt, amit meglátsz!

Nem sokkal ezután a barátnőmnek a bankban akadt dolga. A széfjéből szeretett volna kivenni valamit, és bizony a terem odavezető részében ott állt egy létra. Valójában lehetetlen volt a széfekhez jutni anélkül, hogy az ember átsétált volna alatta. Mikor konstataulta a helyzetet, barátnőmnek inába szállt a bátorsága, és hátat fordított. Nem volt elég ereje, hogy szembenézzen az oroszlánal. Már az utcán járt, mikor eszébe jutott, mit mondtam korábban. Úgy döntött, hogy mégis átmegy a létra alatt, és visszafordult. Igazán nagy pillanat volt ez az életében, hiszen a létrától való félelem éveken át valósággal gúzsba kötötte őt. Ám ahogy lépkedett vissza a széfek irányába, azt vette észre, hogy a létrát közben elvitték. Az ilyesmi gyakran megeshet! Mikor az ember igazán rászánja magát valami olyasmire, amitől fél, sokszor már nincs is szükség rá, hogy fizikailag is megtegye a dolgot.

Ez az ellen nem állás törvénye, amelyet oly kevesen ismernek és értenek. Valaki egyszer azt mondta, hogy a bátorság a géniusz és a csoda talaja. Ezért van az, hogy amennyiben képesek vagyunk bátran szembenézni egy helyzettel, azt vesszük észre, hogy már nincs is mivel szembenéznünk; az egész magától megoldódik.

Valójában nagyon egyszerű dologról van itt szó: a félelem volt az, ami a nő útjába állította a létrát, és a félelem hiánya az, ami eltávolította onnan.

Tehát folyamatosan láthatatlan erők dolgoznak az ember kezére – mert ő az, aki irányít, még ha ezzel gyakran nincs is tisztában. Szavainak rezgése által bevonzza életébe mindazt, aminek hangot ad. Így azok, akik folyton csak betegségről és szenvedésről beszélnek, mindig magukhoz is vonzzák azt.

Az az ember tehát, aki felismerte a szavakban rejlő hatalmat, többé nem lehet elég elővigyázatos velük. Van például egy barátom, aki a következővel szokott felhívni:

– Ugorj át valamelyik nap egy kis régimódi csevelyre.

Az utóbbi nála azt jelenti, hogy órákig árasztja magából a destruktív szavakat olyan témákkal kapcsolatban, mint a veszteség, a hiány, a kudarc és a betegség.

Ilyenkor rendszerint ezt felelem:

– Nem, köszönöm, éppen elég régimódi csevelyben volt már részem életemben, és mondhatom, túl nagy árat fizettem érte. Egy kis újfajta csevelyre viszont nagyon szívesen átugrom. Tudod az olyan, amikor arról beszélünk, amire vágyunk, és nem arról, amire nem.

Egy régi mondás szerint az embernek csupán három dologra szabad használnia szavait: gyógyításra, áldásra, és boldogulásra. Mert amit másokról mondunk, azt mondják majd rólunk is, és amit másnak kívánunk, azt kívánjuk magunknak is.

Az átok mindig visszaszáll annak a fejére, aki azt szórta. Ha tehát rosszat kívánunk valakinek, biztosak lehetünk benne, hogy valami rossz ér majd bennünket. Ha azonban jót kívánunk, és segíteni akarunk neki, azzal saját magunknak segítünk és kívánunk jót.

Az emberi test képes tökéletesen átalakulni és megújulni a kimondott szó és a tiszta képzelet hatására, a betegség fogalmát pedig képes teljes mértékben törölni a tudatból. A metafizikusok jól tudják, hogy minden testi bajnak megvan a maga mentális megfelelője, ezért a test gyógyulásához először is a lélek gyógyulására van szükség.

A „lélek” nem más, mint az elme tudatalatti része, amelyet óvnunk kell a rossz gondolatoktól.

„Lelkemet megvidámítja” – mondja a 23. zsoltár egyik sora Istenről.⁵ A lélek, a tudatalatti egyensúlyát tehát helyre kell állítani – méghozzá az igaz, Isteni Ideák által. A „szent házasság”

⁵ Az angol változatban (King James Bible) a „meggyógyít, helyreállít, újjáépít” jelentésű „restore” ige szerepel, mely jobban megvilágítja az író mondanivalóját – a Ford.

ság”⁶ valójában a lélek és a szellem, vagyis a tudatalatti és a tudatfeletti egyesülése. Mikor a tudatalattit a tudatfelettiből származó tökéletes ideák árasztják el, az ember és az Isten eggyé válik. „Én és az Atya egy vagyunk.” (János evangéliuma 10:30) – mondta Jézus. Ez arra utal, hogy az ő világa azonos a tökéletes minták világával; ő az Isten képére (képzeletére) teremtetett ember. Az ilyen embernek hatalma van minden teremtetett lény, valamint saját elméje, teste és élete felett.

Biztosan állíthatjuk, hogy a világon minden szenvedés és boldogtalanság a szeretet törvényének megsértéséből fakad. Azon törvényéből, amelyet Jézus a következőképpen fogalmazott meg tanítványainak: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34). És valóban: az Élet Játékában a szeretet és a jóakarát mindent visz.

*

Ismertem egy asszonyt, aki éveken át egy szörnyű bőrbetegséggel küzdött. Orvostól orvosig járt, és mikor gyógyíthatatlannak mondták, teljesen kétségbeesett. Mivel a munkája a színpadhoz kötődött, rettegett, hogy betegsége miatt állás és megélhetés nélkül marad. Ennek ellenére sikerült leszerződnie egy neves színházhoz, ahol rögtön az első este hatalmas sikert aratott. A kritikusok mind elismerően nyilatkoztak teljesítményéről, ő pedig a fellegekben járt a boldogságtól. Ezek után derült égből villámcsapásként érte, amikor a következő nap felmondtak neki. Kiderült, hogy egyik színésztársa rúgatta ki, sikerei miatti féltékenységében. A nő érezte, ahogyan a gyűlölet és a harag úrrá lesz rajta, mégis így kiáltott fel: „Ó, Iste-

⁶ Az Ó- és az Újtestamentumban egyaránt több olyan utalást is találunk, melyekben az Isten és az ő emberei – főképp választott népe – közötti szeretetet a házasság metaforáival írják le. – *a Ford.*

nem, ne engedd, hogy gyűlöljem ezt az embert!” Aznap este visszavonult, és hosszú órákon át dolgozott az érzelmein csendes meditációban.

Később így írta le az élményt: „Hamarosan eljutottam egy nagyon mély nyugalomba és csendbe. Oda, ahol tökéletes békében voltam önmagammal, rosszakarómmal, sőt az egész világgal. A következő két estén ugyanígy folytattam a meditálást, harmadnap pedig azt vettem észre, hogy kigyógyultam a bőrbetegségemből!” Azáltal, hogy szeretetért és jóakarátért imádkozott, ez az asszony beteljesítette a szeretet törvényét („a törvénynek betöltése a szeretet” – Róm 13:10), a betegség pedig – amely valamilyen tudatalatti sértődöttségből és haragból eredt – egyszerűen eltűnt.

Az állandó kritikus hajlam például reumát okoz testi szinten, ugyanis a negatív, kritikus gondolatok olyan betegséget okozó mérgeket halmoznak fel a vérben, amelyek az ízületekben rakódnak le.

A testi kinövéseket olyan negatív érzelmek okozzák, mint a féltékenység, a gyűlölet, a félelem, vagy a megbocsátásra való képtelenség. Általában is igaz, hogy minden betegség alapja a zavart elme. Egyszer az egyik órám az találtam mondani a diákjaimnak, hogy a szenvedő embertől valójában nem azt kellene kérdeznünk, hogy mi a baja, hanem hogy ki a baja. Hát igen. A megbocsátás képességének hiánya összes nyavalyánk egyik legeslegfőbb oka. Többek közt megkeményíti, és rugalmatlanná teszi az ereket, megbetegíti a májat, és tönkreteszi a látást. Nyomában nem jár más, mint betegség és szenvedés.

Egy esetben egy heveny tüneteket produkáló asszonyhoz hívtak. Amikor megkérdeztem, mi történt vele, azt mondta, hogy mérgezett osztrigát evett.

– Tévedés, az osztriga ártalmatlan volt. Ön volt az, aki megmérgezte az osztrigát – feleltem, majd folytattam: – Szóval, mi a gond valójában?

– Hát, úgy körülbelül tizenkilenc ember – hangzott a válasz.

Kiderült, hogy a történetek előtt az asszonynak sikerült tizenkilenc emberrel összevesznie. Ilyen zaklatott lelkiállapotban pedig semmi csodálkoznivaló nincs azon, hogy a rossz osztályt választotta.

Az életünkben a harmónia külsődleges hiánya minden esetben a belső harmónia hiányára vezethető vissza. „Amint belül, úgy kívül.”⁷

Az ember összes ellensége kizárólag saját magában található. „És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe” (Mt 10:36) – olvashatjuk a Bibliában. Ez az idézet arra utal, hogy a szeretet általi globális ébredés útján saját személyiségünk lesz az egyik utolsó legyőzendő akadály. Emlékezzünk Jézus üzenetére: „e földön békesség, és az emberekhez jó akarat” (Lk 2:14). A megvilágosodott ember tehát a szomszédján csiszolhatja magát: azon dolgozik, hogy képes legyen mindig mindenki felé szeretettel és jóakarattal fordulni. Ebben az egészben az a legcsodálatosabb, hogy amennyiben megáldunk valakit, az többé nem tud ártani nekünk.

*

Egy férfi például azzal keresett meg, hogy tegyem rendbe összekuszálódott üzleti ügyeit. Drága berendezésekkel kereskedett, nem sokkal később azonban megjelent a piacon egy rivális cég is, akik – legalábbis állításuk szerint – az övénél jobb gépet kínáltak egyik fontos megrendelőjének. Kuncsaftom attól félt tehát, hogy alulmarad a versenyben, és elesik egy jól jövedelmező üzlettől. A következőt mondtam neki:

– Először is el kell törölnünk minden félelmét, és meg kell erősítenünk a hitét, hogy Isten nagyon is jól ismeri, és mindig szem előtt tartja érdekeit. A tudás bizonyosságával kell bíznia

benne, hogy a helyzet az Isteni Terv szerint fog alakulni. Ez ebben az esetben azt jelenti, hogy a megfelelő ember fogja eladni a megfelelő gépet a megfelelő vevőnek. Igen, és még valami: egyetlen negatív gondolata se legyen vetélytársával kapcsolatban. Magában áldja meg minden egyes napon, és nyugodjon bele, hogy ha Isten úgy akarja, nem az ön gépét fogják megvenni.

Nem sokkal ezután sor került egy találkozóra a megrendelővel, ahová a vetélytárs cég képviselője is hivatalos volt. Kuncsaftom mindenféle félelem és ellenállás nélkül ment oda, indulás előtt még egyszer megáldva a másik érdekeltet. Az eredmény igencsak figyelemreméltó volt. A másik cég gépe egyszerűen nem működött a bemutatón, úgyhogy páciensem a legkisebb nehézség nélkül tudta eladni az övét. „Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket” – áll a Bibliában (Mt 5:44).

A jóakarát rendkívül erős védelmező aurát biztosít annak, akitől ered. Olyannyira, hogy a jóakarátú emberre igaz lesz a Biblia sora, miszerint Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés” (Ézs 54:17). Vagyis a szeretet elpusztít minden bennünk rejlő ellenséget, és ezáltal a kívülágban sem lesznek – mert nem is lehetnek – ellenségeink. Mert békét talál e Földön az, aki jóakarattal van az emberek felé.

⁷ A hét hermetikus alapelv egyike – a Ford.

Az ellen nem állás törvénye

A VILÁGON SENKI ÉS SEMMI nem szabhat gátat egy olyan embernek, aki képes elsajátítani az ellen nem állást. A kínaiak szerint az összes elem közül víz a legerősebb, mivel tökéletesen passzív, vagyis az útjában álló dolgoknak nem szegül ellene. Lassú és kitartó munkájával mégis képes mindent eltüntetni az útjából; még a sziklát is elkoptatja.

Jézus azt mondta: „ne álljatok ellene a gonosznak” (Mt 5:39). Ő tudta, hogy a gonosz valójában nem létezik, tehát nincs mi-nek ellenállni. A rossz csupán az ember hiábavaló képzelődéseiből („okoskodásaikban hiábavalókká lettek” – Róm 1:21) származik. Abból, hogy két hatalomban hisz: egy jóban és egy rosszban.

Egy régi legenda szerint Ádám és Éva a „káprázat fájáról” ettek, és ettől kezdve egy Isten helyett két hatalomban hittek.

A gonosz tehát egy nem létező, hamis törvény, amelyet az ember saját magának teremtett szellemidézéssel vagy lélekálmossal. Ezt utóbbi azt jelenti, hogy a lelket egy az emberi fajra jellemző hamis hitrendszer tartja fogva – valósággal megbabonázva azt. Ez a testi vagy halandó gondolkodásmód olyan témák köré épül, mint a bűn, a betegség és a halál. Az így teremtett illúziók pedig a hit hatására megjelennek az ember életében.

Az előzőekben volt szó róla, hogy lelkünk a tudatalattink, amely hűséges szolgálóként manifesztál minden egyes képet, amit benne mélyen dédelgetünk – legyen az jó vagy rossz. Tesztünkben, életünkben csak az jelenik meg, ami előtte a legmé-

lyebb gondolatainkban, érzéseinkben már létezett. A beteg tehát betegségről képzelődött, a szegény szegénységről, a gazdag pedig gazdagságról.

Az emberek gyakran kérdezik tőlem, hogy ha ez így van, akkor például egy kisgyermek hogyan vonzhat magához betegséget – hiszen ő jóformán azt sem tudja, mi az. Ilyenkor felhívom a figyelmüket rá, hogy a gyermekek rendkívül érzékenyek és befogadók a körülöttük lévő érzéseivel és gondolataival szemben; gyakran tehát szüleik félelmeit váltják valóra saját életükben és testükben.

Egy metafizikustól hallottam egyszer a következő állítást: „Ha mi magunk nem irányítjuk tudatalattinkat, valaki más majd irányítja helyettünk.”

Az anyák sajnos gyakran vonzanak tudat alatt betegséget vagy balesetet saját gyermekük életébe azért, hogy folyamatosan félelemmel és aggodalommal telve gondolnak rájuk, és fűrkészve keresik rajtuk a tüneteket.

Egy barátom mesélte például, hogy mikor egy anyától afelől érdeklődött, hogy a kislánya nem kanyarós-e esetleg, az aszszony válasza így hangzott:

– Még nem.

Ez a nő tehát arra készült, hogy gyermeke megbetegszik, ezáltal utat nyitva annak, amit pedig tudatosan nem kívánt sem neki, sem saját magának.

Az olyan embert azonban, akinek a gondolatai szilárdan a jó körül forognak; aki jóakarattal van embertársai felé, és akinek szívében nincs félelem, *nem érintheti meg, és nem befolyásolhatja mások negatív gondolkodásmódja*. Sőt, az ilyen embert valójában csak a jó gondolatok találhatják meg, mivel ő maga is csak jó gondolatokat küld a külvilág felé.

Az ellenállás maga a pokol, amely az embernek csak gyöt-rődést és kínokat okoz.

Egy metafizikustól nagyszerű tanácsot kaptam egyszer arra vonatkozóan, miként lehetek győztes az élet játékában. A mód-

szer valójában a tökélyre fejlesztett ellen nem állásról szól. Kitalálója a következőképpen fogalmazta meg: „Volt egy szakasza az életnek, mikor gyermekeket kereszteltem, mindenféle nevekre. Manapság gyermekek helyett történeteket szoktam keresztelni, azzal a különbséggel, hogy ezeknek *mindnek ugyanazt a nevet adom*. Ha kudarc ér, sikernek nevezem – az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!”

Nem más működik itt, mint az átváltoztatás nagyszerű törvénye, amely az ellen nem álláson nyugszik. A férfi szavai ennek segítségével minden kudarcot sikerre változtattak.

Egy nő például, akinek éppen pénzre lett volna szüksége, és aki ismerte a bőségre vonatkozó spirituális törvényeket, arra lett figyelmes, hogy az üzleti életben valahogy folyton összelálik egy bizonyos férfival, aki mindig szegénységérzetet kelt benne. Ennek az embernek szokása volt nélkülözésről és korlátokról beszélni, a nő pedig kezdte átvenni ezt a negatív gondolkodásmódot. És mivel tökéletesen tisztában volt vele, hogy ez mivel járhat, ki nem állhatta a férfit, és minden sikertelenségéért őt okolta. Azt is tudta: ahhoz, hogy életében megnyilvánuljon az univerzum kiapadhatatlan bősége, először neki kell úgy éreznie, mintha már gazdag lenne – vagyis *a bőség érzetének meg kell előznie a bőség manifesztációját*.

Egy nap rájött, mekkora ellenállás volt benne a helyzettel szemben, és hogy egy hatalom helyett kettőben hitt. Azon nyomban megáldotta a férfit, a szituációt pedig SIKER!-nek keresztelte. A következő megerősítést használta még: „Mivel egyetlen hatalom létezik – Isten hatalma –, ez az ember is az én javamért és gazdagodásomért létezik.” (Hiába tűnt úgy, hogy ennek éppen az ellenkezője igaz.) És figyeljünk csak, mi történt ezek után! Nem sokkal később, miután a nő *ezen a férfin keresztül* megismerkedett egy hölgygel, aki több ezer dolláros üzletet kötött vele, a férfi elköltözött egy távoli nagyvárosba, és szép lassan kikopott a nő életéből. Hasonló helyzetekben használjuk a következő megerősítést: „Minden egyes

ember egy arany szem az én életem bőségének láncában". Hiszen minden ember a jó manifesztációja, és csak *arra vár, hogy önmaga megadja neki a lehetőséget, hogy az Isteni Terv ráeső részét beteljesíthesse.*

„Áldd meg ellenséged, és megfosztod őt fegyvereitől.” Nyilai ugyanis azonnali áldásokká változnak majd.

Ez a törvény nem csak egyének, de egész nemzetek esetében is működik. Áldj meg egy nemzetet, légy szeretettel és jóakarattal minden fia felé, és máris lefegyverezted őket; többé nem lesznek képesek bántani téged.

Az ellen nem állás törvényét az ember csak akkor értheti meg igazán, ha spirituális szinten közelít felé. Sokszor hallottam olyasmit a diákjaimtól ezzel kapcsolatban, hogy ők nem akarnak lábtörők lenni. Erre mindig azt válaszolom, hogy amennyiben az ember ellen nem állása igazi bölcsességgel párosul, az égvilágon senki sem törölheti belé a lábát.

Hadd mondjak egy másik példát. Egyik nap tűkön ülve vártam egy bizonyos telefonhívást. Minden más számról érkező hívást visszautasítottam, én magam pedig egyáltalán nem kezdeményeztem hívásokat, nehogy ezzel akadályozzam a várva várt telefon beérkezését.

Pedig sokkal inkább ezt kellett volna sulykolni magamban: „Az Isteni Terv elemei sosem akadályozzák egymást, a várt hívás tehát időben meg fog érkezni.” Rá kellett volna bíznom a helyzetet az Isteni Intelligenciára, de én ehelyett a saját kezembe akartam venni a dolgok irányítását. A magam harcává tettem az ügyet, ahelyett, hogy Istenre hagytam volna az elintézését, ezzel feszültséget és nyugtalanságot okozva saját magamnak. Mikor már egy órája nem csörgött a telefon, ránéztem a kagylóra, és láttam, hogy nincs a helyén. Felvettem, és rájöttem, hogy süket volt. Vagyis aggodalmaskodással, félelemmel

és irányítani akarásommal átmenetileg bár, de sikerült teljesen működésképtelenné tennem a telefonom. Mikor rájöttem, mekkora ostobaságot tettem, gyorsan megáldottam, és „sikernek” kereszteltem a szituációt, majd hangosan elismételtem a következő megerősítést: „Az Isteni Terv által nekem szánt hívások nem kerülhetnek el engem; Mert nem vagyok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.”⁸

Az egyik barátom gyorsan kiszaladt, hogy értesítse a telefonársaságot a hibáról. A legközelebbi nyilvános készülék egy zsúfolt élelmiszerüzletben volt, a tulajdonos azonban volt olyan kedves, és azonnal otthagyta a vevőit, hogy megmutassa neki a telefont. Szóval egy szempillantás alatt rendbe hozták a vonalamat, amelyre pár perc múlva be is futott egy rendkívül fontos hívás, majd úgy egy órával később pedig az a bizonyos, amire olyan nagyon vártam.

Hajóink csak nyugodt vizeken tudnak kikötni.

Mindaddig, míg az ember ellenáll egy kellemetlen helyzetnek, az vele marad. Ha pedig elfut előle, üldözőbe veszi.

Mikor egyszer ezt fejtegettem egy asszonynak, ő így válaszolt: – Hogy ez mennyire igaz! A szüleim házában boldogtalan voltam, mert az anyám kritikus volt, és irányítani akart. Elmenekültem hát otthonról, és férjhez mentem – a saját anyámhoz. A férjem ugyanis szakasztott az anyám, úgyhogy új otthonomban ugyanazzal a problémával találtam szemben magam, ami elől elfutottam. „Légy jóakarója a te ellenségednek hamar” (Mt 5:25) – szól a bibliai intés.

Tehát az érdekeinkkel ellentétesnek látszó szituációkkal is ki kell egyeznünk, és pozitívan kell viszonyulnunk hozzájuk. Ha erre képesek vagyunk, maguktól megoldódnak. Az „ezek

⁸ Utalás a Róm 6:14 sorra, amelynek értelméről bővebben a karma és a megbocsátás törvényéről szóló fejezetben lesz szó – a Ford.

a dolgok nem hatnak rám” például egy nagyszerű szóbeli megerősítés ilyen helyzetekre.

Életünk nem harmonikus szituációi mindig belső harmóniánk hiányára vezethetők vissza. Ha azonban nem adunk érzelmi választ ezekre a helyzetekre, egy idő után örökre elsimulnak, és nem akadályoznak minket többé.

Láthatjuk tehát, hogy az embernek igazából önmagán kell dolgoznia. Gyakran jönnek hozzám emberek azzal, hogy adjak olyan kezelést, ami megváltoztatja a férjüket vagy a testvérüket. Ilyenkor mindig a következőt válaszolom:

– Nem, olyan kezelést fogok adni, ami *Téged változtat majd meg*; és ha te megváltozol, megváltozik majd a férjed és a testvéred is.”

Egyik tanítványom megrögzött hazudozó volt. Mondtam neki, hogy ezzel a viselkedéssel kudarcra ítéli önmagát, mert aki becsap másokat, azt mások is be fogják csapni.

– Mindegy, én egyszerűen képtelen vagyok hazudozás nélkül élni – válaszolta.

Egy nap, mikor nála voltam, éppen azzal a férfival beszéltem telefonon, akibe fűlig szerelmes volt. Mikor letette a kagylót, odafordult hozzám:

– Nem bízom benne. Tudom, hogy nem őszinte hozzám.

Mivel te magad hazudsz, törvényszerű, hogy neked is hazudnod kell. És biztos lehetsz benne, hogy mindig éppen az a valaki teszi majd ezt, akitől őszinteséget vársz – válaszoltam neki. Eltelt egy kis idő, mire legközelebb találkoztunk, de akkor már azzal fogadott, hogy teljesen kigyógyult a hazudozásból.

– És mi gyógyított ki? – kérdeztem.

– Az, hogy egy olyan emberrel éltem együtt, aki még nálam is hazudósabb volt!

Gyakran csak akkor hagyunk fel valamilyen rossz szokásunkkal, ha meglátjuk azt valaki másban. Az élet valójában lépten-nyomon tükröt tart elénk a velünk kapcsolatba kerülő emberek által.

A múltban élés szintén egy olyan spirituális törvényszegés, mellyel kudarcra ítéljük önmagunkat. Jézus ezt így fogalmazta meg: „Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja.” (2Kor 6:2)

Emlékezzünk Lót asszonyára, aki visszafordult, és sóbálvánnyá merevedett. Életünk nagy időablói nem mások, mint a múlt és a jövő. Az előbbi – amennyiben fogva tart – meg kell áldanunk, és el kell felejtanunk. Az utóbbival hasonló a teendő: meg kell áldanunk, és tudatosítanunk kell magunkban, hogy végtelen örömet és boldogságot tartogat számunkra. *Élünk azonban teljességgel az itt és mostban, a jelenben kell.*

*

Egy asszony decemberben arról panaszkodott nekem, hogy nincs semmi pénze karácsonyi ajándékokat vásárolni:

– A tavalyi év annyira más volt; rengeteg pénzem volt, és mindenkit csodálatos ajándékokkal leptem meg. Most meg nincs egy centem sem – mondta.

– Addig biztosan nem fog az életébe pénzt vonzani, míg ilyen érzélgős, és a múltban él. Próbáljon meg teljesen a jelenben létezni, és *készüljön arra, hogy karácsonyi ajándékokat ad*. Ássa csak meg az árkokat, és a pénz befolyik! – tanácsoltam neki.

Azonnal megértette, miről van szó, és így kiáltott:

– Tudom már, mit teszek! Megyek, és bevásárolok díszszalagból és karácsonyi csomagolópapírból!

– Tegyen így, és az *ajándékok jönnek majd, és maguktól beleugranak a csomagolópapírba!* – biztattam.

Ezzel a viselkedéssel a hölgy demonstrálta Istenben való hitét és anyagi biztonságtudatát, annak ellenére, hogy tudatos elméje bizonyára azt súgta, verjen a fogához minden egyes garast, hiszen ki tudja, mikor lesz újabb bevétele.

Meg is vette a csomagolópapírt és a csillogó szalagokat, és láss csodát, még karácsony előtt pár nappal kapott valakitől

pár száz dollárt. Itt sem történt más, mint amiről már szó volt: a karácsonyi csomagolóanyagok vásárlása elvárást hozott létre a tudatalattiban, ami pedig megnyitotta az utat a pénz manifestációja felé. Az asszony tehát végül gyönyörű ajándékokat tudott venni szeretteinek.

Az a jó, ha az ember képes egészen feloldódni a jelen pillanatban. „A mai nap elé nézz hát, mikor a hajnalt köszöntöd!”⁹ Az embernek spirituálisan ébernek kell lennie – olyanak, aki figyel a jelekre, és képes megragadni a kínálkozó lehetőséget.

Egyszer egész nap a következő fohászt ismételttem magamban: „Végtelen Szellem, kérlek, ne hagyd, hogy valami lényeges dolog elkerülje a figyelmemet.” Aznap este nagyon fontos dolgot tudtam meg valakitől. Ebből is láthatjuk, milyen nagy jelentősége van annak, ha napunkat a megfelelő szavakkal kezdjük.

Rögtön felkelés után ismételjük el a következő megerősítést: „Legyen meg a Te akaratod a mai napon! Ez a nap tökéletes, és én hálás vagyok ezért a tökéletes napért, amikor csoda csodát követ majd, és nem lesz a gyönyörűségeknek vége-hossza.”

Ha a reggeli megerősítés szokásunkká válik, egyszer csak azt vesszük majd észre, hogy a csodák és a gyönyörűségek valóban megérkeznek az életünkbe.

Egyik reggel a kezembe akadt egy könyv. Találomra felütöttem valahol, és ezt olvastam: „Nézz csodálattal arra, ami éppen előtted van!” Ez volt számomra a nap üzenete, amelyet még többször elismételttem magamban. „Nézz csodálattal arra, ami éppen előtted van!”

Dél körül kaptam egy nagyobb összeget, amelyre már régóta szükségem volt egyik célom megvalósításához.

Egy későbbi fejezetben összegyűjtöttem azokat a szóbeli megerősítéseket, amelyeket én eddigi életemben a leghatásos-

⁹ Szanszkrit mondás – a Ford.

sabbnak találtam. Tudni kell azonban, hogy egy adott megerősítés csak abban az esetben működik, ha azt az ember meggyőzőnek és saját maga számára minden szempontból kielégítőnek és kielégítőnek találja. Amennyiben tehát bármilyen mű fenntartásunk lenne valamelyikkel szemben, inkább ne használjuk. A megerősítéseket gyakran variálni, változtatni is szokták, így igazítva őket a különböző igényekhez.

A következő például sokaknak sikert hozott: „Csodálatos munkám van, csodálatos az utam, csodás szolgálatot teszek, csodás a jutalmam!”

Az első két sor tőlem származik, az utolsó kettőt pedig egy tanítványom tette hozzá. Ezáltal egy nagyon hatásos megerősítés született, hiszen a tökéletes munkáért valóban tökéletes fizetség is jár. A rímek azért hasznosak, mert általuk a megerősítés könnyebben lejut a tudatalattiba. Tanítványom és szerzőtársam, miután kitaláltuk a megerősítést, állandóan hangosan énekelte, vagy magában dudorászta azt. Nem is kellett sok időnek eltelnie, és talált egy csodálatos munkát, csodálatos úton, és persze csodás szolgálataért csodás fizetést is kapott.

*

Egy másik tanítványomnak – egy üzletembernek – szintén megtetszett ez a megerősítés, és ő is elkezdte használni. Jobbnak látta azonban, ha a „munka” szót az „üzlet” szóra cseréli benne. „Csodálatos üzletem van, csodás az utam, csodás szolgálatot teszek, csodás a jutalmam” – ismételtette tehát magában. Ahogy elkezdte használni a megerősítést, mindjárt az első este sikerült nyélbe ütnie egy negyvenegyezer dolláros üzletet, annak ellenére, hogy vállalkozása már hónapok óta stagnált.

A megerősítéseket nagyon gondosan kell megfogalmazni, odafigyelve arra, hogy pontosan célba találjanak. Ismertem például egy asszonyt, aki nagyon rossz anyagi helyzetben volt.

Érthető tehát, hogy munkát kért magának. Kapott is, nagyon sokat, a fizetség azonban elmaradt. Ma már tudja, hogy a „csodás szolgálatot teszek, csodás a jutalmam” megerősítés mindkét felének megvan a maga jelentősége.

Hiszen az embernek Istentől eredő joga van a bőséghez! Többhöz is, mint ami elegendő!

„Csűrje mindig telve legyen, pohara színültig!” – ez Isten akarata az ember számára. Ha tehát az ember képes legyőzni a maga teremtette hiánytudat korlátait, elérkezik számára az Aranykor, és szívének minden igaz szándéka teljesül!

A karma törvénye és a megbocsátás törvénye

AZ EMBER CSAK AZT KAPJA, amit ad. Az Élet játékát ezért bumerángjátéknak is nevezhetnénk. Minden gondolatunk, cselekedetünk és szavunk előbb-utóbb ámulatba ejtő pontossággal tér vissza hozzánk.

Ez a karma törvénye, amely szanszkrit nyelven 'visszatérést' jelent. A Biblia ezt a jelenséget így fogalmazza meg: „Mert a mit vet az ember; azt aratja is” (Gal 6:7).

A következő történet, amely egy barátnőmmel esett meg, nagyszerűen illusztrálja a karma törvényét. Barátnőm így mesélte el:

– Az én karmám leginkább a nagynénikémmel kapcsolatban nyilvánvaló. Azt vettem észre, hogy bármit is mondok neki, azt biztosan visszakapom másoktól. Otthon, a szeretteimmel sajnos gyakran viselkedem ingerülten. Egy ilyen alkalommal éppen az asztalnál ültünk, és én ezt mondtam a nagynénikémnek (aki egyébként semmi különösét sem tett, csak beszélt hozzám): *„Az Isten szerelmére, csend legyen, szeretnék békében megvacsorázni!”*

Másnap egy olyan asszonnyal ebédeltem, akire szerettem volna nagyon jó benyomást tenni. Éppen átszellemülten magyaráztam valamit, mikor így szólt: *„Az Isten szerelmére, csend legyen, szeretnék békében megebédelni!”*

A szóban forgó barátnőm igen magas tudatossági szinten áll, ezért az ő karmája sokkal hamarabb tér vissza, mint például azoké, akik megrekedtek az elme szintjén.

Minél többet tudunk, annál nagyobb a felelősségünk. Az ember, aki ismeri a spirituális törvényeket, de nem gyakorolja azokat, hatalmas szenvedésnek teszi ki magát. „A bölcsességnek kezdete az Úrnak félelme” (Péld 9:10) Ha ebben és más, a Bibliából való idézetekben az „Úr” szót „törvény”-ként értelmezzük, a mondanivaló máris sokkal világosabbá válik.

„Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.” (Róm 12:19) Valójában a törvény az, amely bosszút áll, nem az Isten. Az Isten tökéletesnek látja az embert, akit „a maga képére” (képzetelére) teremtett, és „erővel és hatalommal” ruházott fel.

Az Isteni Elme az ember tökéletes ideáját őrzi, ezt azonban magának az embernek is fel kell ismernie, meg kell látnia. Hiszen ő csak olyanná válhat, amilyennek látja magát, és csak azt érheti el, amiről úgy képzei, hogy eléri.

„A világon semmi sem történik szemtanú nélkül” – tartja egy ősi mondás.

Minden kudarc és siker, öröm és bánat először az ember látomásaiban születik meg. A képzelet képkockái aztán bámulatos pontossággal elevenednek meg, válnak láthatóvá a való életben. Ezt láthattuk az anya esetében, aki betegséget képzeelt gyermekének, vagy a feleségnél, aki a siker látomásával segített férjének felemelkedni.

Jézus ezt mondta a hívő zsidóknak: „És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Jn 8:32)

És valóban láthatjuk, hogy a (minden szerencsétlenségtől és boldogtalanságtól való) szabadság felismerése a spirituális törvények ismerete által adatik meg nekünk.

Az alázatosságnak meg kell előznie a hatalmat – hiszen a törvénynek engedelmeskedő embernek a törvény is engedelmeskedni fog. Nézzünk egy egyszerű példát: az elektromossá-

got. Mielőtt az ember saját szolgálatába hajthatná azt, neki magának meg kell ismernie és be kell tartania az elektromosság törvényét. Ha azonban tudatlanul és felelőtlenül nyúl az elektromossághoz, az halálos ellenségévé válik. *Ugyanez igaz az Elme törvényeire is!*

✱

Egy erős akaratú asszony például nagyon szeretett volna hozzájutni egy házhoz, amelynek azonban volt gazdája. Éveken keresztül dédelgette elméjében a képet, amint otthonosan sétálgat az épületben. Idővel az ott lakó férfi meg is halt, az asszony pedig megvásárolta az ingatlant. Pár évvel később, amikor megismerkedett a spirituális törvényekkel, ezt kérdezte tőlem:

– Gondolja, hogy bármi közöm is volt az előző tulajdonos halálához?

– Igen – válaszoltam –, annyira erős vágyat táplált a ház iránt, hogy az végül ilyen áron is valóra vált. De megfizette érte a karmikus adósságot, hiszen alighogy beköltöztek, imádott férje meghalt, a ház pedig sokáig csak púp maradt az ön hátán.

Mindenképpen hozzá kell tennünk azonban, hogy a ház eredeti tulajdonosának életét – amennyiben ő maga a spirituális igazság szerint élt volna –, nem befolyásolhatták volna az asszony gondolatai. Ugyanez igaz az asszony férjére is. Ámde ebben az esetben mindketten a karma törvénye alatt éltek. Az asszonynak inkább a következő megerősítést kellett volna használnia: „Végtelen Intelligencia, vezess el engem a megfelelő házhoz, amely ugyanolyan szép, mint ez, de amelyet az Isteni Terv szerint nekem szántak!”

Az Isteni Választás mindenki legeslegnagyobb megelégedésére szolgált volna. Az Isteni Terv az egyetlen és egyben a legbiztonságosabb minta, amelynek mentén az embernek haladni érdemes.

A vágnak rendkívüli ereje van, amelyet a megfelelő csatornába kell terelnünk, máskülönben káosz terem a nyomában.

A teremtséknél az első lépés egyben a legfontosabb is: a megfelelő dolgot kell kérjük. Ez azt jelenti, hogy az ember csak olyasmint kívánhat magának, ami az *Isteni Terv szerint megilleti*.

Térjünk most vissza az előző példához! Az asszonynak tehát a következőképpen kellett volna gondolkodnia: „Ha az általam vágyott házat nekem szánták, úgysem veszíthetem el, ha pedig nem így van, úgyis kapok másikat, nekem megfelelőt”. Ebben az esetben két lehetőség lett volna: a tulajdonos – amennyiben az Isteni Terv valóban az asszonynak szánta a házat – valószínűleg magától kiköltözött volna, vagy az asszony talált volna egy másik, neki megfelelő otthont. Minden, aminek létrejöttét az ember személyes akaratával erőszakolja ki, rosszul szerzett dolog, és így természeténél fogva szerencsétlenséget hordoz.

„Az én akaratom szerint lesz, nem a tiéd szerint” – figyelmezteti tehát az embert az Isteni Törvény. Érdekes azonban, hogy amennyiben az ember képes lemondani önös akaratáról, és ezáltal hagyja, hogy rajta keresztül megnyilvánuljon a Végtelen Intelligencia, abban az esetben mindig megkapja, amire vágyik.

„Csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak (törvénynek) szabadítását rajtatok” (2Krón 20:17) – olvashatjuk a Bibliában.

Felkeresett egyszer egy asszony, mert rettenetesen féltette a lányát, aki éppen egy kockázatos utazásra készült.

Elmesélte, hogy minden lehetséges érvet bevetett, hogy lebeszélje a lányát a tervről; felsorolta az összes rá leselkedő veszélyt, sőt, még el is tiltotta az utazástól, a lány azonban csak egyre lázadóbbá és eltökéltebbé vált.

– Maga megpróbálja önös akaratát ráerőltetni a lányára, ehhez pedig nincsen joga. Félelmével éppen hogy bevonzza

a veszélyes utazást, hiszen az ember mindig magához vonzza azt, amitől fél – mondtam neki. – Vegye le a kezét a dologról, próbálja meg az elméjében elengedni azt. *Adja az egészet Isten kezébe, és használja ezt a megerősítést:* „Ezennel a Végtelen Szeretet és Bölcsesség kezébe helyezem ezt a szituációt; ha tehát a lányom útja az Isteni Terv része, megáldom azt, és nem ellenkezem tovább, ellenkező esetben pedig hálát adok azért, hogy az egész ötlet ezennel szertefoszlik, és eltűnik a semmiben.”

A hölgy megfogadta a tanácsomat. Néhány nappal később a lánya közölte vele, hogy feladta a tervét, vagyis az egész probléma visszatért oda, ahonnan jött – a semmibe.

Éppen ez: a nyugalomban maradás, a nem cselekvés, a nem reagálás az, ami a legnehezebbnek tűnik. Az ellen nem állásról szóló fejezetben erről már bővebben volt szó.

Hadd meséljek hát most még egy példát a „ki mint vet, úgy arat” törvényére! Egy asszony egyszer arról panaszkodott nekem, hogy a bankban egy hamis húszdollárost adtak neki.

– A bankosok sosem fogják elismerni a hibájukat – vélekedett.

– Vizsgáljuk csak meg alaposan a helyzetet, és próbáljuk meg kitalálni, miért vonzotta azt magához! – tanácsoltam.

Az asszony néhány másodpercig elgondolkodva nézett, majd így szólt:

– Tudom az okát. Egy barátomnak viccből egy halom játék-pénzt küldtem.

Tehát a törvény értelmében – amely bizony nem ismeri a tréfát – a hölgy is visszakapta a játékpenzt.

– Akkor most segítségül hívjuk a megbocsátás törvényét, és semlegesítjük a helyzetet – mondtam.

A kereszténység alapja nem más, mint a megbocsátás törvénye. Krisztus megváltotta az emberiséget a karma törvényének átka alól, és ennek értelmében a mindannyiunkban benne élő Krisztus az, aki képes minket megváltani minden kellemetlen és rossz szituációból.

Így szóltam tehát: „Végtelen Szellem, a megbocsátás törvényének értelmében most hálát adunk azért, hogy ez a hölgy Isteni Kegyelem alatt áll, és nem hat rá a törvény,¹⁰ és így nem veszítheti el a húsz dollárját, mely az Isteni Terv szerint megilleti őt.

– Most pedig menjen vissza a bankba, és bátran mondja csak meg nekik, hogy véletlenül hamis húszdollárossal fizettek Önnek! – mondtam.

Így tett, és legnagyobb meglepetésére a bankosok nagyon udvariasan és sűrű elnézéskérek közepette azonnal kicserélték a bankjegyet.

A Törvény ismerete tehát hatalmat ad az embernek, hogy „kiradírozza a hibáit”. El kell fogadnia, hogy nem várhat a külvilágtól olyan dolgokat, amelyeket önmagában nem sikerült megvalósítania. Ha tehát gazdagságra vágyik, előbb a tudat szintjén kell gazdaggá válnia.

Egy nő gazdagságkezelésért jött el hozzám. Beszélgetésünk alkalmával kiderült, hogy nem nagyon szerette a házimunkát, aminek következtében otthona leginkább csatatérre hasonlított.

– Ha gazdag szeretne lenni, rendet kell tartania maga körül – mondtam neki. – Minden dúsgazdag ember rendszerető: a rend a mennyország első számú szabálya. – És még hozzátettem: – Míg a leégett gyufákat a tűpárnába szurkálja, ne is álmodjon gazdagságról.

Szerencsére a hölgynek jó humorérzéke volt, és rögtön neki is látott otthona rendbetételének. Átrendezte a bútorokat, selejtezést tartott az írószeres fiókokban, a szőnyegetek pedig kitisztíttatta. A pénzügyi előrelépés sem váratott soká magára – egy rokon adakozó lelkének köszönhetően. Kuncsaftom e siker hatására teljesen megváltozott: ma már képes mozgásban

¹⁰ A karma törvénye – utalás a Bibliából a Róm 6:14 sorra, melyben Jézus kimondja, hogy Isten kegyelme képes semlegesíteni, felülírni a karma törvényének hatását – a Ford.

tartani pénzügyeit, azáltal, hogy *odafigyel a külsőségekre, és hogy – tudva, hogy Isten az ő kiapadhatatlan Forrása – minden helyzetben gazdagságot vár.*

A legtöbb ember nincs tisztában azzal, hogy az ajándékozás voltaképpen befektetés, és hogy a felhalmozás és a spórolás csak veszteséghez vezet.

„Van olyan, a ki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és a ki megtartóztatja a járandóságot, de ugyan szűkülökodik.” (Péld 11:24)

Ismertem például egy férfit, aki szeretett volna magának egy szőrmebéléses kabátot. Feleségével már tucatnyi üzletet végigjártak, de sehol sem talált olyat, ami a kedvére való lett volna. Kudarcat azzal magyarázta, hogy a látott kabátok túl olcsónak tündek. Végül talált egyet, amelyről azt mondta az eladó, hogy körülbelül ezer dollárt ér, de most odaadják ötszázért is, mivel a szezonja nemsokára lejár.

A férfi minden vagyona körülbelül hétezer dollárra volt becsülhető. Az értelem tehát mindenképpen azt súgta volna, hogy ne költse el vagyonának jelentős részét egy kabátra. Ő azonban rendkívül intuitív természetű volt, és sosem hallgatott az észérvekre.

Odafordult hát a feleségéhez, és ezt mondta: – Ha most megveszem ezt a kabátot, egy csomó pénzt fogok keresni! – A felesége félve bár, de beleegyezett a dologba.

Úgy egy hónappal később a férfi kapott egy tízezer dolláros megbízást. Hogy mi történt? A drága kabát olyan gazdagságérzettel töltötte el, hogy elkezdte bevonzani az életébe a sikert és a jólétet. Egészen biztos, hogy a kabát nélkül nem kapta volna meg a megbízást. A luxusnak tűnő vétel tehát valójában nem volt más, mint egy csodásan kamatozó befektetés!

Ha valaki nem veszi komolyan, amikor az intuícója adakozásra vagy a költekezésre sarkallja, és inkább elfojtja azt, biztos lehet benne, hogy ugyanaz a pénzt végül érdektelen vagy kellemtelen dolgokra fogja elkölteni.

Így történt ez azzal az asszonnyal is, aki hálaadás előtt közölte a családjával, hogy abban az évben nem engedhetnek meg maguknak ünnepi vacsorát. Amint utólag elmesélte, valójában megvolt a pénz, ő azonban inkább takarékoskodni szeretett volna.

Néhány nappal később valaki bement a szobájába, és az íróasztalfiókból elemelte az összeget, ami eredetileg a vacsorára volt félretéve.

A törvény mindig segíti azt, aki félelem nélkül, de bölcsen költekezik.

*

Egyik tanítványom egyszer vásárolni vitte kis unokaöccsét. A gyermek hisztizett egy játékért, amire ő azt mondta, hogy nem tudja megvenni neki. Egyszer csak ráébredt, hogy viselkedésével nélkülözést vonz magához, hiszen nem ismeri el Isten végtelen bőségét.

Gyorsan megvette hát a játékot a kisfiúnak, hazafelé menet pedig *ott hevert az utcán – a lábai előtt – pontosan az az összeg, amit elköltött.*

Az ember tehát kiapadhatatlan és mindig rendelkezésére álló forrás birtokosa. Az általa való teremtetést azonban minden esetben meg kell előznie a hitnek és a bizalomnak. „Legyen néktek a ti hitetek szerint” (Mt 9:29) – mondta Jézus. „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Hiszen a hit, az, amely életben tartja bennünk vágyaink képeit, és segít eloszlatni az ellenkező, negatív képeket, és aztán „a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk” (Gal 6:9).

Jézus Krisztus azt az örömhírt (evangéliumot) hozta el nekünk, embereknek, miszerint létezik a karma törvényénél erősebb törvény, amely képes felülírni azt. Ez pedig nem más, mint a kegyelem, a megbocsátás törvénye. Ez az, ami *felsza-*

badítja az embert az ok-okozat, a következmények törvénye alól. „Mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.” (Róm 6:14)

Jézus üzenete tehát az, hogy a Földön az ember ott is arathat, ahová nem vetett; Isten elhalmozza őt minden jóval. „A Mennyei Királyság minden bősége az övé.” Ez az állandó áldott állapot vár tehát arra, aki képes meghaladni az emberre jellemző világias gondolkodást.

A világias gondolkodás sok szenvedés és csapás forrása, de erre mondta Jézus, hogy „bízhatok: és meggyőztem a világot.” (Jn 16:33)

A világias gondolkodás alapelemei a bűn, a betegség és a halál. Jézus tudta, hogy ezek mind nem valóságos dolgok. Ezért mondta, hogy a betegség és a szenvedés elmúlik, és maga a halál, a végső ellenség is legyőzöttetik.

Mindezek alapján beláthatjuk, hogy a halál valóban legyőzhető, ha a tudatalattit az örök fiatalság és örök élet meggyőződéseivel programozzuk újra. Hiszen a tudatalatti – mivel az csupán saját akarat és irányítás nélküli erő – *a befutó parancsokat kérdezés nélkül, némán hajtja végre.* Amennyiben tehát a tudatfeletti (azaz a bennünk élő Krisztus vagy Isteni Rész) irányítja, a „test feltámadása” elérhetővé válik.

És akkor az ember teste nem enyészik el többé a halálban, hanem – ahogy Walt Whitman megénekelte – „elektromos testté” változik.¹¹ Nem véletlen, hogy a kereszténység központi fogalmai a megbocsátás és az „üres sír”.

¹¹ Walt Whitman (1819–1892) amerikai költő. *Fűszálak* című kötete mérföldkő a modern irodalomban. A szerző itt „A villamos testet éneklek...” (Szabó Lőrinc fordítása) kezdetű versére utal – *a Ford*.

A teher levetése, vagyis hogyan tehetünk benyomást tudatalattinkra?

MIKOR AZ EMBER MÁR TISZTÁBAN VAN elméje működésével és az általa birtokolt hatalommal, minden vágya, hogy találjon egy könnyű és gyors módszert, amelynek segítségével pozitív benyomásokat tehet a tudatalattijára. Az ilyen ember tudja, hogy az Igazság intellektuális tudása önmagában nem elegendő, és nem vezet eredményre.

Én magam úgy találtam, hogy a legegyszerűbb megoldás, ha „levetjük terhünket”.¹²

Egy metafizikus egyszer a következőképpen magyarázta el nekem a dolgot:

– Az egyetlen, aminek a földi dolgok súlyukat köszönhetik, a gravitáció törvénye. Ha egy óriási sziklát elég magasra emel-nénk a Föld felszínétől; oda, ahol már nem hat rá a gravitáció, a sziklának nem lenne semmi súlya. Erről beszélt Jézus, mi-kor azt mondta, hogy „az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű” (Mt 11: 30).

Neki sikerült meghaladnia a világi dolgok rezgésszintjét. Ő a negyedik dimenzió birodalmában élt, ahol nem létezik más, csak tökéletesség, élet és öröm. „Jöjjetek én hozzám mind-

¹² Vö. Zsoltárok Könyve 55:22-es sorával, mely így hangzik: „Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz” – a Ford.

nyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11:28) „Vegyétek föl magatokra az én igámat, ... Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11: 29-30) Ezek Jézus szavai.

„Vessed az Úrra a te terhedet” (Zsolt 55:22) – szól az 55. zsoltár. A Bibliában számos helyen találhatunk utalást arra, hogy a *harc valójában Istené és nem a miénk*. Az embernek csak *meg kell állnia, vesztet kell maradnia, és láthatja, hogy az Úr megszabadítja őt minden bajtól*.¹³

Mindez úgy is értelmezhető, hogy a tudatfeletti elme (vagyis a belső Krisztus) az a részünk, amely megvívja a harcot, és megszabadít minket terheinktől.

Ennek értelmében tehát az ember spirituális törvényszegést követ el, ha terheket cipel. A terhek ilyen értelmezésben pedig nem mások, mint a negatív és korlátozó gondolatok, illetve helyzetek, amelyek mindig a tudatalattiban gyökereznek.

Teljességgel lehetetlen vállalkozásnak tűnik megpróbálni tudatosan, az értelem által irányítani a tudatalattit. A tudat (az intellektus) ugyanis csupán korlátozott fogalmi rendszerrel rendelkezik, és teli van kétségekkel, illetve félelemmel.

Ezek után könnyen belátható, milyen okos dolog terheinket a tudatfelettiinek (a bennünk élő Krisztusnak) átadnunk, ahol azok „megkönnyíttetnek”, vagy szertefoszlának, és visszatérnek oda, ahonnan jöttek – a semmibe.

Egy asszony például, akinek sürgősen pénzre volt szüksége, a következő állítás segítségével bízta problémáját belső Krisztusára, azaz a tudatfelettiére: „A nélkülözés eme terhét, mely vállamat nyomja, ezennel átadom a bennem élő Krisztusnak, hogy szabad legyek, és beáradhasson életembe az Isteni Bőség!”

¹³ Ezt olvashatjuk például a 2Krón 20:17 sorában, vagy 2Móz 14:13 sorában – a Ford.

A nő terhe valójában az volt, hogy elhitte saját szegénységét és anyagi korlátoltságát. Ahogy ezt ledobta magáról, rábízván tudatfelettiére és az ő bőségbe vetett bizalmára, a jólét lavináját indította el az életében.

„Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége” (Kol 1:27) – olvashatjuk a Bibliában.

*

Nézzünk egy másik példát! Egyik tanítványom ajándékba kapott egy új zongorát. A gond azonban az volt, hogy az új hangszer addig nem fért el dolgozószobájában, míg a régit el nem vitette onnan. Teljesen össze volt zavarodva. Szerette volna megtartani a régi zongoráját is, de fogalma sem volt, mit kezdjen vele. Már kezdett kétségbeesni, hiszen – amint közölték vele – az új zongora már úton volt a lakása felé. Akkor elkezdte a következő mondatot ismételgetni magában: „Ezennel átadom ezt a terhet a bennem élő Krisztusnak, hogy szabad legyek.”

Nem sokkal ezután felhívta telefonon az egyik barátja, és arról érdeklődött, nem vehetné-e bérbe a régi zongoráját, szükségére lenne rá. Így tehát – éppen pár perccel az új hangszer megérkezése előtt – el is vitték régi hangszerét.

Ismertem egy asszonyt, aki a harag súlyos terhét cipelte a vállán. Tanácsomra a következő megerősítést alkalmazta: „Ezennel haragom terhét átadom a bennem élő Krisztusnak, hogy szabad, kiegyensúlyozott, szeretetteljes és boldog ember legyek!” Ahogy a Mindenható tudatfeletti elárasztotta tudatalattiját szeretettel, a nő egész élete megváltozott. Előtte évenkéntül haragja rabságában vergődött, mely fogva tartotta a lelkét (a tudatalattiját), és rengeteg gyötrelmet okozott neki.

Az ilyen megerősítéseket újra és újra el kell ismételni – nehezebb esetekben akár órákon át is ismételgetni kell őket. Hogy magunkban, vagy hangosan, az mindegy. Lehet nyugodtan csendesen, az a lényeg, hogy átéléssel és meggyőződéssel mondjuk.

Ezt a módszert ahhoz szoktam hasonlítani, mint amikor felhúzzunk egy gramofont. Saját magunkat is éppen így kell felhúznunk, annyi különbséggel, hogy ezt szavakkal tesszük.

Azt vettem észre, hogy miután „levetjük magunkról terhein- ket”, idővel látásunk is kitisztul. A halandó elme agóniájának zavarában ugyanis lehetetlen tisztán látni. A kétely és a félelem az elmét és a testet is megmérgezi, a képzelet pedig ennek hatására megvadul, szerencsétlenséget és betegséget vonzva az ember életébe.

„Ezennel átadom ezt a terhet a bennem élő Krisztusnak, hogy szabad legyek.” Ha állhatatosan ismételtetjük ezt a megerősítést, látásunk kitisztul, érezni fogjuk, hogy megkönnyeb- bülünk, és – előbb vagy utóbb – *fizikailag is megjelenik majd a jó az életünkben, legyen szó egészségről, boldogságról vagy földi javakról.*

Egyszer egy tanítványom arra kért, magyarázzam el neki, mit jelent a mondás, miszerint „sokszor éppen napfelkelte előtt van a legsötétebb”. A *jólet törvénye* című fejezetben már utal- tam erre a jelenségre. Akkor volt szó róla, hogy közvetlenül az Isteni Akarat nagyszabású megnyilvánulásai előtt gyakran érez- zük úgy, hogy „minden a feje tetejére állt”. Ilyenkor általában mély depresszió homályosítja el a tudatunkat, mert a tudat- alattiból több évtizedes kétségek és félelmek kerülnek felszín- re. Ez sajnos elkerülhetetlen: tudatalattink eme haszontalan limlomjainak előbb muszáj feljönniük a felszínre, *hogy aztán kidobhassuk őket.*

Ilyenkor kell aztán az embernek vernie a cintányért, mint ahogy azt bibliai Josafát is tette, és hálát adnia a megváltásért – még akkor is, ha az ellenség (szegénység, betegség) látszólag az ajtaját döngeti.

– És mennyi ideig kell sötétségben lennünk? – kérdezte a tanítványom.

– Mindaddig, amíg *meg nem tanulunk látni a sötétben* – vá- laszoltam. – *A teher levetése épp ehhez segít hozzá.*

Ahhoz, hogy benyomást tegyünk a tudatalattira, cselekvő hitre van szükség. „A hit cselekedetek nélkül megholt.” (Jak 2:20) Ezt már az eddigi fejezetekben is megpróbáltam minél jobban érzékeltetni.

Jézus például cselekvő hitről tett tanúbizonyságot, mikor a sivatagban előbb „megparancsolá a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre” (Mt 14:19), és csak azután adott hálát, és azután szaporította meg a kenyeret és a halat.

Mondok még egy példát, hogy érzékeltessem, milyen fontos lépés is ez. Voltaképpen a cselekvő hit az, amely hidat ver az ember és az Ígéret Földje között.

*

Ismertem egy asszonyt, aki egy félreértés következtében össze- veszett imádott férjével. A férfi minden békülési kísérletét vissza- utasította, sőt egyáltalán nem volt hajlandó szóba állni vele.

Mikor ez a nő megismerkedett a spirituális törvényekkel, úgy döntött, hogy letagadja az elválás tényét. Ehhez a követ- kező megerősítést használta: „Az Isteni Elmében nem létezik szeparáció, vagyis engem senki és semmi nem választhat el szeretett társamtól, akit az Isteni Terv nekem szánt.”

Aktív hitéről úgy tett tanúbizonyságot, hogy asztalánál nap mint nap megterített a férfi számára is, így ültetve el saját tudatalattijában férje *visszatérésének* képét. Eltelt vagy egy év, de az asszony rendületlen maradt, míg *végül elérkezett a nap, amikor a férje besétált az ajtón.*

A zene által – mivel az a negyedik dimenzió minőségét hordoz- za magában, és képes felszabadítani lelkünket – egyszerűen hathatunk tudatalattinkra. Ezért van, hogy a zene *csodálatos távlatokat nyit, és elérhető közelségbe helyezi vágyainkat.*

Egyik barátom minden áldott nap használja a magnóját ilyen céllal. Azt mondja, a muzsika teljesen megnyugtatja, és segít szabadjára engedni a képzeletét.

Egy másik hölgyismerősöm pedig táncol, miközben megerősítéseit ismételteti. A zenéből áradó ritmus és harmónia hihetetlen erővel továbbítja a szavakat a megfelelő helyre.

A szellemi tanítványnak vigyáznia kell, nehogy abba a hibába essen, hogy lefitymálja a „kicsiny kezdetet” (Zak 4:10). Természetes, hogy az Isteni nagyszabású megnyilvánulását megelőzik apró jelek, amelyekből következtetni lehet a „föld” közelségére. Mielőtt Kolumbusz elérte volna Amerika partjait, az égen szálló madarak és a vízben úszó ágak sejtették vele, hogy nemsokára célhoz ér. Az Isteni Teremtéssel ugyanez a helyzet. Sajnos a mohó tanítvány azonban gyakran összekeveri ezeket az apró jeleket magával a végső megnyilvánulással, és idő előtt csalódottá válik.

Ez történt azzal az asszonnyal is, aki egy szép tányérkészletre vágyott, és erre talált ki magának szóbeli megerősítést. Alighogy elkezdte használni azt, az egyik ismerősétől kapott egy tányért, ami el volt repedve.

Szomorúan újságolta nekem:

– Tányérkészletet kértem, de csak egy repedt tányért kaptam.
– Az a tányér csupán jelzés volt, hogy közel a föld. Azt mutatja, hogy a tányérkészlet már úton van. Nézzen rá úgy, mint Kolumbusz a madarakra és a hínárra! – tanácsoltam neki.

Mondanom sem kell, hogy nem sokkal ezután az asszony megkapta a vágyott tányérkészletet.

Az egyik legjobb módja a tudatalatti befolyásolásának, ha sikerül folyamatosan úgy tennünk, mintha... Ha úgy teszünk, mintha gazdagok és sikeresek lennénk, biztosak lehetünk benne, hogy a megfelelő időben eljön majd az aratás ideje.

A gyerekek imádják az ilyen szerepjátékokat. Nemhiába mondta Jézus tanítványainak, hogy „ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába” (Mt 18:3)

Ismertem például egy asszonyt, aki rendkívül szűkös körülményei ellenére *nem érezte magát szegénynek*. Kevés kis

fizetségét olyan gazdag ismerőseitől kapta, akik állandóan éreztették vele, hogy az ő anyagi helyzetében inkább spórolnia kellene. Ő azonban nem vett tudomást intelmeikről, és megesett, hogy egész fizetségét elköltötte egy szép kalapra, vagy éppen nagy lelkesen ajándékot vásárolt belőle valakinek. Imádta a szép ruhákat, az ékszereket és a csecsebecskéket, de sosem volt irigy másokra.

Csodavilágban élt, amelyben csak a gazdagság és a pompa létezett. Nem is telt bele sok idő, és hozzámert egy dúsgazdag férfihöz, aki valóra váltotta minden álmát. Abban nem vagyok biztos, hogy ez a férfi testesítette meg az életében az Isteni Választást, de azt tudom, hogy mivel a gazdagság képeit programozta tudatalattijába, az anyagi bőségnek meg kellett jelennie az életében.

Az ember mindaddig nem élhet békében és boldogságban, míg minden félelmet ki nem törölt a tudatalattijából. A félelem nem más, mint rossz mederbe terelt energia, amelyet át kell irányítani, vagyis hitté kell változtatni.

Jézus ezt kérdezte tanítványaitól: „Mit féltek, óh kicsinyhitűek?” (Mt 8:26), hiszen „minden lehetséges a hívőnek” (Mk 9:23).

*

Tanítványaim gyakran teszik fel nekem a kérdést, hogy hogyan szabadulhatnak meg félelmeiktől. Erre mindig a következőt válaszolom:

– Egyszerű. *Szembe kell nézned azzal, amitől félsz*. Az oroszlán vadságát a te félelmed táplálja. Nézz hát szembe az oroszlánal, és meglátod, hogy el fog tűnni. Ha azonban elfutsz, üldözőbe vesz.

Az előzőekben több példával is illusztráltam, hogyan futamodott meg a szegénység oroszlánja, mikor az érintett képes volt aggodalmaskodás nélkül, örömmel költekezni, és

ezzel kimutatta Isten végtelen és mindig elérhető bőségébe vetett hitét.

Sok tanítványom van, akinek sikerült levetnie a szegénység kötelékeit, és ma már hihetetlen jólétben éli az életét. Ők mindannyian ugyanazt tették: tudatosan megszabadultak költekezéstől való félelmeiktől és a pénzhez való görcsös ragaszkodásuktól. Ennek kiváló módja az, ha tudatalattinkat újra-programozzuk azzal a spirituális igazsággal, amely szerint *Isten az Adományozó és az Adomány egyben*; tehát ha valaki egy az előbbivel, akkor bizony az utóbbival is egy. A következő megerősítés egyszerű erre a célra: „Ezennel hálát adok Istennek, az Adományozónak Istenért, az Adományért.”

Az ember oly régóta él elvágva a neki szánt bőség forrásától, a szegénység és a nélkülözés gondolatai által megrontva, hogy sokszor szinte dinamittal kell kirobbantani tudatalattijából a téveszméket. A robbanóanyag ilyenkor mindig valami nagyszabású cselekedet kell, hogy legyen.

Látni fogjuk, hogy az ember minden korláttól megszabadul, ha képes *kimutatni a bátorságát*.

Éppen ezért időről időre ellenőriznünk kell, hogy cselekedeteink vajon félelemből vagy hitből táplálkoznak-e. „Válasszatok magatoknak még ma, a kit szolgáljatok” (Józs 24:15), a félelmet vagy a hitet.

Ha bizonyos emberektől félünk, ne kerüljük őket; bátran és örömmel találkozzunk velük, és meglátjuk, hogy vagy aranyszemeknek bizonyulnak majd az események javunkat szolgáló láncolatában, vagy idővel csendesen kikopnak az életünkéből.

Ha a betegségektől vagy a kórokozóktól félünk, bátran feledkezzünk bele olyan helyzetekbe, amelyekről tudjuk, hogy általuk bacilusokkal vagy vírusokkal kerülünk kapcsolatba. Ha így teszünk, hamarosan immúnissá válunk rájuk. Az ember valójában csak akkor kaphatja el a kórokozókat, ha azonos rezgésszinten áll velük. A félelem az, ami az ember rezgésszintjét a baciluséra alacsonyítja. A betegséget okozó csira persze nem

más, mint a halandó elme terméke, amelynek minden gondolata tárgyasul. A tudatfelettiben vagy az Isteni Elmében nem léteznek kórokozók, hiszen azok csupán az ember „hiábavaló képzelgéseinek” gyümölcsei.

Az ember „nagy hirtelen, egy szempillantásban” (1Kor 15:52) megszabadul, amint felismeri, hogy a *gonosznak nincsen hatalma felette*.

Ekkor az anyagi világ szertefoszlik, és elérkezik a negyedik dimenzió világa, a „Csodák Világa”.

„Ezután láték új eget és új földet – és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:1; 21:4).

A szeretet

EZEN A BOLYGÓN MINDEN EMBER a szeretetnek köszönheti a létét. „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek” (Jn 13:34) – ez volt Jézus egyik utolsó üzenete tanítványainak. A szeretetet Ouspensky *Tertium Organum* című művében „ kozmikus jelenségnek” nevezi, amely által a negyedik dimenzió, a „Csodák Világa” tárul fel az ember előtt.

Az igazi szeretet mentes mindenféle önzéstől és félelemtől. Szabadon és bőségesen árad tárgyára, anélkül, hogy bármiféle viszonzást várna. Örömét az adás örömeiből meríti. Isten a szeretet megtestesítője ezen a világon. A szereteté, amely egyben az univerzum legerősebb mágneses ereje. A tiszta, önzetlen szeretet természeténél fogva *magához vonz mindent, ami sajátja*; a keresés és a követelkezés távol áll tőle. Alig van ember, aki egy kicsit is értené az igazi szeretet fogalmát. A legtöbb önzők és zsarnokoskodók vagyunk szeretetünkben, vagy pedig rettegünk, hogy elveszítjük annak tárgyát. És ezáltal valóban el is veszítjük azt. A féltékenység a szeretet legnagyobb ellensége. Ilyenkor képzeletünk megvadul, és más karjaiban látjuk a kedvest, ezek a félelmek pedig – hacsak nem semlegesítjük őket – idővel pontról pontra valóra válnak.

Egy asszony keresett fel egyszer nagy gyötrelmében. Szerelme elhagyta egy másik nőért, és még azt is a fejéhez vágta, hogy valójában sosem akarta feleségül venni. A nőben forrt a harag

és a féltékenység, és azt kívánta, bárcsak hűtlen szerelme is megtapasztalná az ő gyötrelmét.

– De hát hogyan hagyhatott el, amikor én úgy, de úgy szerettem! – panaszkodott.

– Maga nem szereti, hanem gyűlöli ezt a férfit – válaszoltam. És még hozzátettem: – *Jegyezze meg, hogy soha nem kaphatja meg azt, amit ön maga már nem adott oda egyszer. Legyen hát tökéletes a szerelme, ha tökéletes szerelemre vágyik. Használja ezt a kapcsolatot arra, hogy fejlődjék. Adjon ennek az embernek tökéletes, feltétel nélküli szeretetet, cserébe pedig ne várjon semmit. Ne kritizálja, ne ítélje el, hanem áldja meg, bárhol is legyen most!*

– Nem, anélkül nem fogom megáldani, hogy tudnám, kivel él most – válaszolta.

– Hát, ez pedig nem igazi szeretet – mondtam erre. – Ha képes valódi szeretetet adni, az idővel vissza fogja kapni. Ha nem ettől a férfitől, akkor valaki mástól, olyantól, akit az Isten valóban önnek teremtett. Mivel ön egy Istennel, egy a szeretettel is, amely az Isteni Terv által önnek rendeltetett.

Több hónap eltelt, és a helyzet nemigen változott, a nő azonban tudatosan dolgozott saját magán. Egy másik találkozásunkkor ezt tanácsoltam neki:

– Ha majd nem bántja többé ennek a férfinak a szívtelensége, ő megszűnik szívtelen lenni. Az egész az ugyanis ön gerjeszti, ön vonzza magához saját érzelmei által.

Aztán meséltem még neki egy olyan indiai közösségről, amelynek tagjai sosem mondták egymásnak, hogy „Jó reggelt!”. Az ő reggeli köszöntésük a következő volt: „Üdvözlöm a benned élő Istenséget!” Ők tehát tiszteltek a minden emberben és a dzsungel állataiban ott lévő isteni előtt, ezért aztán sosem esett bántódásuk. Mivel minden élőben Istent látták, senki és semmi nem árthatott nekik.

– Tisztelegjen hát ön is az ebben a férfiban meglévő Istenség előtt! – tanácsoltam a nőnek. – Mondja ezt neki magában:

„Csak az Isteni Oldalad látom. Úgy látlak, ahogyan Isten lát téged: tökéletesnek, akit a saját képére és hasonlatosságára teremtett.”

Idővel az asszony azt vette észre, hogy sokkal higgadtabbá vált, és a haragja kezdett fokozatosan oldódni. Egy nap azután a következővel állított be hozzám:

– *Isten áldja a Kapitányt, bárhol is legyen most!*

(A szerelme ugyanis hajóskapitány volt.)

– Na látja, ez az igazi szeretet – mondtam. – És meglátja, ha egyszer megtalálja önmagát, és eléri a teljességet – azt az állapotot, amelyben nem hatnak önre többé a külső körülmények –, meg fogja kapni a kapitány szerelmét. Vagy ha az övét nem, akkor valaki másét.

Éppen akkoriban költöztem, és ezután a beszélgetés után jó pár hétig nem volt telefonom. Egyszer csak a postás lapot hozott az asszonytól, amelyen ez állt: „Összeházasodtunk.”

Amint tudtam, felhívtam.

– Na, mi történt? – kérdeztem kíváncsian.

– Ó, csoda, csoda! – kiáltotta. – Az úgy történt, hogy egy reggel arra ébredtem, hogy minden vele kapcsolatos rossz érzésem és szenvedésem elmúlt. Még aznap délután találkoztunk, ő pedig megkért, legyek a felesége. Egy héten belül meg is volt a szertartás. Még sosem láttam hozzá fogható szerető férjet.

Erről az esetről mindig egy régi mondás jut az eszembe, amely szerint: *Senki sem az ellenségünk és senki sem a barátunk; de mindenki a tanárunk.*

Éppen ezért meg kell próbálnunk önzetlenné válni a kapcsolatainkban, és megkeresni, mit tanít nekünk az adott ember. Ha így teszünk, hamarosan minden fontos leckét megtanulunk, és akkor szabadok lehetünk.

Ez a nő önzetlen szeretetet tanult a szerelmétől – olyasmit, amit előbb vagy utóbb mindannyiunknak el kell sajátítanunk.

A szenvedés valójában nem elkerülhetetlen része az ember fejlődésének, hanem elkerülhetetlen és egyenes következménye a spirituális törvények megszegésének. Mégis, nagyon kevés ember van, aki képes felrázni magát „lélek-álmából” anélkül, hogy előtte meg kellene járnia a poklot. Mikor boldogok vagyunk, rendszerint önzővé válunk, és ezzel automatikusan beindítjuk a karma láncolatát. Leggyakrabban azért kell megélnünk veszteségeket, mert nem értékeljük és tiszteljük eléggé, amink van.

Ismertem egy asszonyt, aki – annak ellenére, hogy volt egy nagyon kedves és szerető férje – gyakran ezt mondogatta: „Engem nem villanyoz fel a házaselet. Erről nem a férjem tehet, rá egy rossz szót sem szólhatok. Egyszerűen csak nem érdekel ez az egész.”

Megvoltak a maga hobbijai és kedvenc időtöltései, és bizony gyakran még azt is elfelejtette, hogy van egy férje. Szinte csak akkor jutott eszébe, ha ott volt vele. Egy nap azután a férje azzal állított haza, hogy beleszeretett egy másik nőbe, és még aznap el is költözött közös otthonukból. A nő ezután jött el hozzám, teljesen összetörve.

– Ezt a helyzetet bizony saját kimondott szavaival teremtetted. Pontosan erről beszélt. Azt mondta, hogy egyáltalán nem érdekli a házaselet, tudatalattija pedig vette az adást, és elkezdett azon dolgozni, hogy megszabadítsa önt a nem vágyottnak titulált kötelékből – mondtam neki.

– Ó, már értem – válaszolta. – Az ember csak azt kapja, amit akart, aztán pedig vérig van sértve, ugye?

Nemsokára azonban sikerült teljes harmóniába kerülnie a megváltozott helyzettel, és rájött, hogy mindketten sokkal boldogabbak így.

Gyakran megtörténik, hogy mikor a nő közömbössé vagy kritikussá válik a férjével szemben, és ezáltal megszűnik ösztönző társ lenni a kapcsolatban, a férfi elkezd nagyon hiányolni a kezdeti inspirációt, és nyugtalan, boldogtalan lesz.

Ez történt azzal a férfival is, aki nyomorultul, csüggedten és koldusszegényen jött el hozzám egy délután. Elmesélte, hogy a feleségét nagyon érdekli „a számok tudománya”, és ezért elkészíttette az ő személyiségének numerológiai elemzését is.

– És most azt mondja, hogy én soha az életben nem leszek sikeres, mert kettes a számom – panaszkolta.

Kissé meglepetten néztem rá, majd ezt mondtam:

– Engem nem érdekel, hogy mi a száma, én azt tudom, hogy ön is az Isteni Elme egyik tökéletes ideája, úgyhogy most kérni fogjuk azt a sikert és jólétet, amelyet a Végtelen Intelligencia *eleve önnek szánt*.

Nem telt bele néhány hét, és a férfinak tekintélyes állása volt, majd egy pár év múlva hihetetlen karriert futott be íróként.

Senki sem érhet el üzleti vagy hivatásbéli sikereket anélkül, hogy szeretné a munkáját. Egy festőművész legnagyobb műve mindig az, amelyet (a munkája iránti) szeretetből és elkötelezettségből fest. A többi megrendelést csakis a megélhetésért vállalja.

Az ember, aki utálja, amit csinál, nem vonz pénzt magához. Sokan pedig efféle mondásokkal tartják távol maguktól az anyagi sikert: „A pénz számomra nem jelent semmit, és megvetem a gazdagokat.”

A legtöbb művész ezért szegény. A góg éket ver közéjük és az anyagi javak közé.

Egyszer beszélgettem egy művésszel, aki a következőt mondta, amikor az egyik társa szoba került:

– Ó, ő nem is igazi művész. Pénze van a bankban, tudja.

Ez a hozzáállás természetesen elvágja az embert a Forrástól, hiszen ahhoz, hogy magához vonzza a bőséget, először is tökéletes harmóniában kellene lennie vele.

A pénz – mivel megszabadítja az embert a nélkülözéstől – valójában nem más, mint Isten egy megnyilvánulása. Nagyon fontos azonban, hogy tudjunk bánni vele: jó célokra kell használnunk, és nem szabad ráülnünk, hanem folyamatosan ára-

moltatnunk kell. A felhalmozás és a spórolás minden esetben csúnyán megbosszulja önmagát.

Ez nem azt jelenti, hogy ne legyen házunk, ingóságaink, vagy akár részvényeink és kötvényeink. Hiszen, ahogy a Példabeszédekben is olvashatjuk, az igaz ember „csúrei megtelnek eleséggel” (3:10). Arról van szó, hogy nem ragaszkodhatunk a pénzhez – még alaptőkénkhez sem –, ha éppen valami miatt szükség van rá. Amennyiben erre képesek vagyunk, és félelem nélkül, örömmel adjuk ki azt a kezünk közül, tapasztalni fogjuk, hogy megsokszorozódva tér vissza hozzánk. Ehhez azonban egyszer és mindenkorra meg kell értenünk és meg kell jegyeznünk, hogy Isten a mi örökös és kimeríthetetlen forrásunk.

Így kezelheti tehát spirituálisan pénzügeit. Vágjon bele! Meglátja, a csodás Univerzum Bankja sosem mond csődöt!

A *Greed* című film¹⁴ nagyszerűen mutatja be, mivé válik az ember, ha nem megfelelően bánik a pénzzel. A főhősnőt, miután ötezer dollárt nyer a lottón, hatalmába keríti az egyre növekvő mohóság, és egy fillért nem hajlandó elkölteni a pénzből. Spórol és felhalmoz, miközben férje szenved és éhezik. Inkább padlósikálásból tengődik, semhogy egyetlen centet is kiadna a kezéből.

Ennek a nőnek az életében tehát a pénz állt az első helyen; az aranyba volt szerelmes. Téves hozzáállása végzetesnek bizonyult; egy éjszaka éppen a pénze miatt gyilkolták meg.

E történet nagyszerű példája a bibliai intelemnek, miszerint „minden rossznak gyökere a pénz szerelme” (1Tím 6:10). Valójában a pénz önmagában jó és hasznos dolog. A nem megfelelő kezekben azonban, amelyek kapzsin felhalmozzák és min-

¹⁴ Erich Von Stroheim 1924-es némafilmje, mely három ember tragédiáján keresztül rendkívül hatásosan mutatja be a pénzvágy és az irigység kapcsolatokat lealacsonyító, romboló pszichológiai következményeit. Az eredeti filmet többször megvágták, így a remekmű nagy része sajnos megsemmisült. Magyarországon *Gyilkos arany* címmel mutatták be – a Ford.

deneknél, még a szeretetnél is előbbre helyezik azt, nyomorúsághoz és katasztrófához vezet. Utóbbiaknak minden esetben része a pénz elvesztése is.

Ha a szeretet ösvényét követjük, mindenünk meglesz az úton; hiszen *Isten maga a szeretet* és *Isten maga a forrás*. Ha azonban az önzőség és a kapzsiság ösvényét választjuk, elvágjuk magunkat a bőség forrásától.

*

Magam is találkoztam praxisomban egy hasonló esettel. Egy dúsgazdag nővel történt, aki arról volt híres, hogy bevételét az utolsó garasig a fogához veri. Mindenki tudta róla, hogy nem szeret adakozni, saját magának viszont annál bőszebben és egyre nagyobb tételekben vásárol.

Ez a hölgy imádta például a nyakláncokat. Egyszer egy barátja rákérdezett, mennyi is van neki pontosan ezekből az ékszerekből. „Hatvanhét” – hangzott a válasz. Miután megvásárolta a méregdrága nyakbavalókat, rendszerint gondosan zsebkendőbe csomagolta, majd elzárta őket. Ha valóban használta volna az ékszereket, azzal még nem sértett volna spirituális törvényt. Ő azonban az imént ecsetelt viselkedéssel súlyosan megsértette a „használat törvényét”. Gardróbja telis-tele volt finomabbnál finomabb ruhákkal, amelyeket egyszer sem viselt, és drágakövekkel, amelyeken még sosem csillant meg a nap fénye.

A történet vége az lett, hogy az asszony kezei – a tárgyakhoz való görcsös ragaszkodás nyomán – fokozatosan megbénultak. Végül már képtelen volt ellátni magát, vagyonát pedig idegenek vették kezelésbe.

Láthatjuk tehát, hogy az ember, aki nem ismeri a törvényt, romlást hoz saját fejére.

Minden betegség, minden nyomorúság végső soron a szeretet törvényének megsértésére vezethető vissza. Az ember

gyűlölettel, haraggal és kritikával elvetett bumerángjai szenvedéssel és bánattal megrakva térnek vissza hozzá. A szeretet manapság sajnos szinte elfeledett képességnek tekinthető. Az ember azonban, aki tudatában van a spirituális törvényeknek, tudja, hogy fel kell elevenítenie azt, mert nélküle olyanná lesz, „mint a zengő érc vagy pengő cimbalom” (1Kor 13:1).

*

Volt például egy tanítványom, aki hónapról hónapra eljött hozzám, hogy segítsék neki kitörölni a tudatában felgyülemlett haragot. Egy idő után sikerült eljutnia arra a pontra, mikor már csupán egyvalakire neheztelt – ez a valaki azonban bőven adott nekünk munkát. Végül nagyon lassan, fokozatosan elcsitulak ezek a negatív érzések is, ő pedig egyensúlyba került önmagával.

Miután sikerült megszabadulnia a nehezteléstől, egy alkalommal sugárzó arccal állított be hozzám, és így kiáltott:

– El sem tudja képzelni, mit érzek! Az asszony, aki oly sokáig a bögyömben volt, ma megint mondott nekem valami kompromittálót. Én azonban – ahelyett, hogy dühbe gurultam volna – nagyon szépen és szeretettel válaszoltam, mire ő is egy csapásra kedves lett. Senki sem értheti meg, milyen csodálatos könnyedséget érzek most magamban!

A szeretet és a jóakarát az üzleti életben is felbecsülhetetlen érték. Egy nő például a munkáltatójára panaszkodott, mikor először eljött hozzám. Azt mesélte, hogy rideg és kritikus vele szemben, és érezteti, hogy nem szívesen látja őt az adott pozícióban.

– Hát – mondtam –, akkor tisztelegjen a munkáltatójában meglévő Istenség előtt, és küldjön felé szeretetet!

– Képtelen vagyok rá – mondta. – Olyan rideg, mint a kő.

– Emlékszik annak a szobrásznak a történetére, aki szeretett volna hozzájutni egy bizonyos márványtömbhöz? – foly-

tattam. – Mikor megkérdezték tőle, hogy miért akarja annyira, azt válaszolta, hogy azért, mert egy angyal lakozik benne. És amikor megkapta, az egyszerű kötőmből csodálatos műalkotást készített.¹⁵

– Ez nagyon szép. Meg fogom próbálni, amit mond – válaszolta az asszony.

Amikor úgy egy hét múlva ismét felkeresett, a következő újságolta:

– Úgy tettem, ahogyan tanácsolta, és mostanra a főnököm rendkívül kedves lett hozzám. Múltkor még az autójába is beülhettem.

Vannak emberek, akiket még évek múltán is szörnyű bűntudat emészt, amiért valaha nem megfelelően viselkedtek valakivel. Tudnunk kell azonban, hogy ha az adott cselekedtünket nem is hozhatjuk helyre, negatív hatásait mindig módunkban áll semlegesíteni; csupáncsak jól kell cselekednünk valakivel – bárkivel – *a jelenben*.

*

A következő megerősítés hatásos lehet ilyen helyzetekben: „Ezt most azért teszem, hogy elfeledjem azokat a dolgokat, amelyek már mögöttem vannak, és előretekintsek azokra, amelyek még csak most következnek.”

A szomorúság, a megbánás és a bűntudat minden egyes sejtünket rombolja, és megmérgezi személyes kisugárzásunkat.

Erre utalt az az asszony, aki a következő kéréssel jött el hozzám:

– Segítsen nekem, hogy vidám és örvendező legyek, mert a bánattól olyan ingerlékeny vagyok a családtagjaimmal, hogy folyamatosan csak új meg új karmát veszek a nyakamba.

¹⁵ Michelangelóról van szó – *a Ford*.

Egy másik asszony azért keresett fel, hogy segítsék neki feldolgozni a lánya elvesztését. Kezelésem abból állt, hogy szóbeli megerősítéssel tagadtam a nő minden hitét a veszteségben és az elválásban, és kijelentettem, hogy Isten az ő öröme, szeretete és békéje.

Az asszony ezután azonnal visszanyerte a nyugalma, és legközelebb csak a fián keresztül üzent, hogy annyira jól érzi magát, hogy nincs szüksége további kezelésre.

A „halandó elme” sajnos szeret a szomorúságban és a gyászban tobzódni, és nagyon nehezen engedi el ezeket a negatív érzéseket.

Az én ismerőseim között is van egy hölgy, aki állandóan panaszkodik valamire. Mindig másra – de az biztos, hogy folyton talál valamit, amivel elégedetlen lehet.

Régen azt gondolták, hogy ha egy nő nem félti kellően a gyermekeit, akkor nem is jó anya. Manapság azonban már tudjuk, hogy az anya aggodalmai sok esetben felelőssé tehetők a gyermek betegségeiért vagy az őt ért balesetekért. Ennek hátterében pedig az áll, hogy a félelem rendkívül erős és tiszta mentális képet fest tárgyról, amelyet – amennyiben nem semlegesítik időben – a tudatalatti rögzít, és automatikusan elkezd megvalósítani.

Igazán boldog lehet tehát az az anya, aki képes őszintén kimondani, hogy gyermeke életét Isten kezébe adja, mert *tudja*, hogy ott védelem alatt lesz.

Példaként álljon itt annak az asszonynak a története, aki egyszer az éjszaka közepén felriadt, mert az volt az érzése, hogy a bátyja halálos veszélyben van. Ahelyett azonban, hogy pánikolt volna, inkább elkezdett nagyon hatásos megerősítéseket ismételgetni, például: „Az Ember az Isteni tökéletes ideája, és mindig a lehető legmegfelelőbb helyen van; tehát

az én bátyám is a megfelelő helyen van most, és Isten védelme alatt áll.”

Másnap kiderült, hogy előző éjjel súlyos robbanás volt abban a bányában, ahol a testvére dolgozott, neki azonban csodával határos módon nem esett baja.

Az ember tehát (gondolatai által) testvére őrzője lehet. Mindenkinek tudnia kell ezért, hogy mindaz, amit szeret, „a Felsőnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az” (Zsolt 91:1).

Ha az Istent választod és szeretsz – szól tovább a zsoltár „Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz” (Zsolt 91:10).

Mert „A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: a ki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.” (Jn 4:18). Végül tehát kimondhatjuk, hogy „a törvénynek betöltése a szeretet” (Róm 13:10).

Intuíció, avagy az Isteni Útmutatás

*Minden te útaidban megismered őt;
akkor ő igazgatja a te útaidat.*

(Péld 3:6)

AZ EMBER, AKI TISZTÁBAN VAN a szó hatalmával, és követi intuícióját, nem ismer lehetetlen feladatot. Szavaival tudatosan hoz működésbe olyan láthatatlan erőket, amelyek által képes újra-teremteni saját testét és átformálni egész életét.

A megfelelő szavak használatának fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni. A jó tanítvány ezért körültekintően választja meg megerősítéseit, amelyeket a szellem láthatatlan tartományaiba küld.

Sosem felejtí, hogy Isten az ő forrása, és hogy a világon minden kérés meghallgattatik. Tudja jól, hogy a kimondott szó az, ami kéréseit továbbítani képes, és ezáltal összekapcsolja őt a bőség forrásával.

„KérjeteK és megkapjátok” (Jn 16:24).

Az első lépést tehát az embernek kell megtennie. „KözeledjeteK az Istenhez, és közeledni fog hozzátok” (Jak 4:8).

Gyakran kérdezik tőlem, hogy pontosan mit is kell tennie az embernek, hogy képes legyen az Isten által teremteni.

Erre a kérdésre valami ilyesmit szoktam válaszolni:

– Fogalmazzatok meg a kérést szóban, és aztán várjátok, míg konkrét útmutatást nem kaptok. Ez utóbbit is kérnetek kell, erre jó a következő megerősítés: „Végtelen Szellem, mutasd meg nekem az utat, mutasd meg, hogy mit kell tennem.”

A válasz mindig intuíció (megérzés) közvetítésével érkezik; ez lehet egy elszólás valakitől, egy bekezdés valamilyen könyvben, és még sok minden más. A legtöbbször megdöbbenően pontosan talál célba. Egy asszony például, aki anyagi haszonra vágyott, a következő megerősítést használta: „Végtelen Szellem, nyisd meg nekem az utat a forrás felé; engedd, hogy a bőség kiapadhatatlan hullámai által elérjen hozzám minden, ami Istentől eredően az enyém. Küldj nekem útmutatást, hogy tudjam, mit kell tennem!”

A megérzés nem váratott soká magára. Így szólt: „Adj száz dollárt ennek és ennek a barátodnak (az illető segített a hölgy spirituális fejlődésében)!” Amikor elmesélte a dolgot a szóban forgó barátnak, az így szólt:

– Várj, és kérj újabb megerősítést. Ha megérkezik, akkor elfogadom a pénzt.

Az asszony beleegyezett, de a második útmutatásra sem kellett sokáig várnia. Még aznap délután találkozott valakivel, aki a következőt mondta neki:

– Ma adtam valakinek egy dollárt, ami nekem éppen annyi volt, mint magának a száz.

A nő tudta, hogy ez félreérthetetlen jelzés, és hogy akkor cselekszik megfelelően, ha odaadja a barátjának a száz dollárt. Az ajándék idővel nagyszerű befektetésnek bizonyult, hiszen nem sokkal azután, hogy megörvendezettte vele a barátját, a hölgy – nem éppen hétköznapi módon – egy nagyobb pénzösszegre tett szert.

*

Az adás megnyitja az utat a fogadás felé. Ha tehát be szeretnénk indítani pénzügyeinket, először is adnunk kell. A tized – vagyis amikor az ember jövedelme egytizedét továbbajándékozza – egy ősi zsidó szokás, amely mindig újabb bevételhez segíti az adakozót. Országunk leggazdagabb emberei közül nem egy ma

is követi ezt a hagyományt. És bizony még sosem hallottam senkitől, hogy a tized rossz befektetés lett volna.

Ilyenkor tehát elküldjük az univerzumba jövedelmünk tizedik részét, hogy megáldva és megsokszorozódva térjen vissza hozzánk. Van azonban egy nagyon fontos tudnivaló ezzel kapcsolatban: a tizedet szeretettel és örömmel kell adnunk, „mert a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9:7).

Fizessük hát örömmel számláinkat, és általában minden pénzt félelem nélkül és áldással adjunk ki a kezünk közül.

Ez a mentális hozzáállás a pénz mestereivé tehet minket. Miután ezzel a módszerrel engedelmes szolgálónkká fogadtuk a pénzt, kimondott szavunkkal megnyithatjuk a bőség és a gazdagság hatalmas kútjait.

Az ember mindig önmaga vágja el saját magát a földi javaktól. Ennek hátterében a korlátozott, félelmek és hiányérzet által megbénított képzelőerő áll. Néha pedig az is előfordul, hogy valakinek megvan ugyan a kellő vagyona, de nem tudja azt használni, nem tud vele megfelelően cselekedni.

Emlékszünk még a férfiről, aki szörmekabátot szeretett volna? Az ő esetében például nagyszerűen kiegészítette egymást a képzelet és a cselekvés.

*

Egy asszony egyszer azzal keresett fel, hogy „alkalmazzak szóbeli megerősítést” nála, hogy övé lehessen egy bizonyos állás. A következőt kértem: „Végtelen Szellem, kérlek, nyisd meg ennek a nőnek az útját a megfelelő pozíció felé.” Fontos, hogy ne csak úgy általában „pozíciót” kérjünk, hanem mindig tegyük hozzá, hogy „a megfelelő pozíciót” szeretnénk – azt, amit az Isteni Tervben eleve nekünk szántak –, hiszen ez az egyetlen, amely hosszú távon megelégedést hozhat.

Ezután kifejeztem hálámat azért, hogy a vágyott pozíció valójában már az övé, és hogy hamarosan szemmel láthatóan

is manifesztálódni fog az életében. Rövid időn belül az a hír fogadott, hogy a hölgy egyszerre három nagyon csábító állásajánlatot is kapott, kettőt New Yorkban, egyet pedig Palm Beachen. Így hát most azzal keresett fel, hogy segítsék neki a választásban.

– Kérjen útmutatást! – tanácsoltam neki.

Teltek-múltak a napok, már majdnem lejárt az idő, amit a döntésre kapott, és még mindig nem volt biztos benne, mit tegyen. Egyik nap aztán megcsörrent a telefonom.

– Képzelve csak, ma reggel, amikor felkeltem, a tenger illatát éreztem. Éppen olyan volt, mint Palm Beachen.

A nő járt már arra azelőtt, ismerte tehát a hely jellegzetes, balzsamos levegőjét.

– Hát, ha ilyen messziről is érzi Palm Beach illatát, akkor nincs is min gondolkodni – mondtam neki. Ő pedig elfogadta hát az állást, amelyet ott ajánlottak neki, későbbi sikerei pedig igazolták, hogy helyesen döntött.

*

A megérzések sokszor olyankor jönnek, mikor egyáltalán nem számítunk rájuk. Egy nap éppen az utcán sétáltam, amikor hirtelen olyan érzésem támadt, hogy be kell menjek egy bizonyos pékségbe, amely egy-két háztömbnyire volt onnan. Az érzés meglepően erős volt. Tudatos elmém persze vadul tiltakozott: „Ugyan már, az égvilágon semmi keresnivalód sincs ott” – zakatolta.

Mivel azonban már rég megtanultam, hogy ilyen helyzetekben nem jó okoskodni, elsétáltam a pékségig. Bementem, jó alaposan körülnéztem, és meg kellett állapítanom, hogy valóban nem volt ott semmi, amire szükségem lett volna. Elindultam tehát kifelé. És akkor az ajtóban összefutottam egy asszonnyal, aki akkoriban igen sokat járt a fejemben, és akinek – mint kiderült – óriási szüksége volt a segítségemre.

Jegyezzük meg hát, hogy sokszor elindulunk valamiért, és végül valami teljesen más dolgot találunk.

Az intuíció vérbeli spirituális képesség, amely nem érvel és nem ad magyarázatot, hanem egyszerűen *utat mutat*.

Gyakran előfordul az is, hogy valakinél a „kezelés” során jelentkezik erős megérzés. Az ilyenkor felmerülő gondolatok, képek jelentéktelen badarságnak tűnhetnek, de tudnunk kell, hogy Isten útmutatásai néha igencsak kifürkészhetetlenek.

*

Hadd meséljek el egy konkrét esetet! Egyszer egy kurzus alkalmával azt kértem, hogy minden jelenlévő kapjon valamilyen konkrét spirituális útmutatást. Az óra után odajött hozzám egy hölgy és ezt mondta: – Miközben kezelt minket, egyszer csak az a gondolatom támadt, hogy el kellene hozatnom a bútoraimat a raktárból, és keresnem kellene magamnak egy lakást. – Az asszony az egészsége miatt jött el hozzám, így először kissé furcsállta a dolgot. Biztosítottam róla, hogy a saját otthon segítene egészségügyi problémáján is.

– Azt hiszem, az ön betegsége (ami székrekedés volt), éppen erre a raktározásra vezethető vissza. Tárgyaink felhalmozása, feltorlódása testünkben is hasonló folyamatokat indít el. Ön tehát megszegté a használat szabályát, és ennek most a teste fizeti meg az árát.

Szóbeli megerősítésben hálát adtam tehát, amiért *az Isteni Rend helyreáll a nő elméjében, testében és cselekedeteiben*.

A legtöbb ember nem is hinné, hogy cselekedetei (azok is, amelyek csak mentális szinten maradnak) milyen hatással vannak a testére. Valójában pedig minden testi bajnak megvan a maga mentális megfelelője. Éppen ezért lehetséges spontán gyógyulás, ha az ember felismeri, hogy teste az Isteni Elme tökéletes ideája, vagyis teljes, egész és szó szerint tökéletes. Ha azonban megmarad a negatív gondolkodás, a fel-

halmozás, a gyűlölet, a félelem és az ítélkezés szintjén, biztosan megbetegszik.

Jézus Krisztus tudta, hogy minden testi betegség eredete a bűnben keresendő. Ezért figyelmeztette a gyógyult leprást, hogy többé ne éljen bűnös életet, vagy különben egy még súlyosabb nyavalya vár rá.

Az embernek tehát a szűz hónál is fehérebbre kell mosnia a lelkét (a tudatalattiját), ha a tartós gyógyulás állapotára áhítozik. Sőt, ezek után az is világos lehet, hogy miért ás a metafizikus mindig mélyre, a külső körülmények elméleti megfelelőit keresvén.

„Ne ítéljetez és nem ítéltetek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik” (Lk 6:37) – mondta Jézus Krisztus.

Sok ember azért vonz életébe betegséget és boldogtalanságot, hogy helytelenül ítélkezik mások felett. Mert amit másokban kárhoztatunk, azt bizony magunkhoz vonzzuk.

*

Lássunk csak egy példát! Egy barátnőm kétségbeesetten és dühösen állított be egyszer hozzám, miután a férje egy másik nő kedvéért elhagyta őt. Az egészért a másik nőt tette felelőssé, mert – ahogy mondta – az tudott róla, hogy a férje nős ember, tehát nem lett volna szabad közel engednie őt magához.

– Hagyd abba a nő feletti ítélkezést! Áldd meg őt, és próbáld meg feldolgozni a történeteket. Ha nem így teszel, ugyanazt a dolgot vonzod majd magadhoz, ami felett most olyan élesen ítélkezel! – figyelmeztettem.

Szavaim azonban süket fülekre találtak. Nem telt bele néhány év, és a barátnőm maga is beleszeretett egy nős férfiba.

Mikor az ember kritizál valakit, az olyan, mint amikor megfog egy áram alatt lévő vezetékot – vagyis számolnia kell a következményekkel.

*

Más emberek fejlődését a határozatlanság akadályozza. Ezt segít legyőzni a következő állítás: *Mindig kapok közvetlen útmutatást; ezért képes vagyok gyorsan és helyesen dönteni.*

Ezek a szavak mélyen beivódnak tudatalattinkba, és hamarosan azt vesszük majd észre, hogy éberebbek vagyunk, és képessé válunk megfelelő döntéseket hozni, mindenféle hezitáció nélkül. Személyes véleményem szerint nem üdvös, sőt káros, ha a lelki (médiumi) szinthez fordulunk útmutatásért, hiszen az nem az „Egy Elme”, hanem a sok elme szintje.

És amint az ember megnyitja elméjét ezen szubjektivitás előtt, rögtön céltáblájává válik mindenféle destruktív erőnek. A pszichikai szint az ember halandó gondolkodásának terméke, és mint ilyen, az „ellentétek szintjén” helyezkedik el. Ez azt jelenti, hogy az innen eredő üzenetek egyaránt lehetnek jók vagy rosszak, építő vagy romboló szándékúak.

A számok tudománya, a horoszkópelemzés, és a többi ide tartozó dolog az elme (halandó) szintjéhez láncolja az embert, mivel ezek csak és kizárólag a karmikus úttal törődnek.

Ismerek például egy férfit, akinek a horoszkópja szerint már évek óta halottnak kellene lennie. Ő azonban él és virul, sőt, országunk egyik legnagyobb, az emberiség felemelkedéséért tevékenykedő szervezetét vezeti.

Hatalmas mentális erő szükséges ahhoz, hogy semlegesíthessünk egy gonosz, romboló eredetű jóslatot. A következő megerősítést kell alkalmaznunk: „Minden hamis prófécia a semmivel lesz most egyenlő; minden terv, amely nem az én mennyei Atyámtól származik, ezennel szertefoszlik és eltűnik, hogy helyét az Isteni Gondolat foglalhassa el.”

Ha azonban pozitív üzenetet kapunk – amely boldogságot, gazdagságot, egészséget ígér – azt nyugodtan megőrizhetjük és dédelgethetjük elménkben. Ha így teszünk, előbb vagy utóbb valóra fog válni, mégpedig az elvárás törvénye által.

Az embernek saját akaratát az egyetemes akarat szolgálataba kell állítania. Ebben segít a következő megerősítés: „Azt akarom, hogy beteljesedjék Isten akarata.”

Isten akarata pedig az, hogy minden ember kapja meg szívének minden igaz vágyát. Az ember ebben úgy segíthet, ha saját akaratát arra használja, hogy megingások nélkül megőrizze elméjében a tökéletesség képét.

A tékozló fiú, miután belátta hibáját, így szólt: „Fölkelvén elmegyek az én Atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen, és te ellened” (Lk 15:18).

Bizony gyakran akaraterő kérdése, hogy képesek vagyunk-e a halandó gondolkodás hosszú éveken át ránk rakódott burkát levetkőzni. Az átlagember számára sokkal könnyebbnek tűnik félni, mint hinni: *a hit tehát akaraterőt igényel.*

Mikor az ember ráébred spirituális mivoltára, felismeri, hogy az egyensúly külsődleges hiánya mindig valamilyen mentális egyensúlyvesztésre vezethető vissza. Ha tehát hibázik, és megüti a bokáját, tudja, hogy valójában és mindenekelőtt a tudat szintjén hibázott.

*

Egyik tanítványom egyszer az utcán sétálgatva ítélkező gondolatokat küldött egy másik nő felé. „Ez a nő a világ legelviselhetetlenebb, leglehetetlenebb perszónája” – gondolta magában. És akkor hirtelen három kiscserkész bukkant fel vele szemben a sarkon, akik kis híján fellökték. Tanítványom ekkor – nagyon helyesen – ahelyett, hogy még a kiscserkészeket is elkezdte volna szapulni, észbe kapott, és gyorsan, a megbocsátás törvényének jegyében tiszteletét tette a nőben lakozó Istenség előtt. Aki tudja az igazságot, és aszerint cselekszik, annak útja örömteli és békés lesz.

Ha az ember postázta kéréseit az univerzumnak, fel kell készülnie a meglepetésekre. Ilyenkor előfordulhat, hogy egy

darabig úgy tűnik, minden a feje tetejére állt, és a dolgok a lehető legrosszabb irányba haladnak – pedig valójában ennek éppen az ellenkezője történik.

*

Lássunk ismét egy példát! Elmondtam egyszer egy asszonynak, hogy mivel az Isteni Elme nem ismeri a veszteség fogalmát, senki nem veszítheti el azokat a dolgokat, amelyek igazából hozzá tartoznak. Minden ilyen, ha egy időre el is veszítjük, visszatér hozzánk, vagy pedig megkapjuk helyette a megfelelő kiegyenlítést.

Sok évvel azelőtt ez az asszony elveszített kétezer dollárt. A dolog úgy történt, hogy kölcsönadott az egyik hozzátartozójának, aki azonban meghalt, végrendeletében pedig elfelejtette megemlíteni a pénzt. A nő sértődött és dühös volt, hiszen – mivel nem rendelkezett semmilyen írásos bizonyítékkal a kölcsönről – nem is léphetett fel követeléssel az örökösökkel szemben. Mikor felvilágosítottam őt az előző bekezdésben írtakról, úgy döntött, hogy tagadni fogja veszteségét, és bevasalja a kétezer dollárját az univerzum bankjában. Ehhez először is meg kellett bocsátania elhunyt hozzátartozójának, a neheztelés és a harag ugyanis lezárja az égi csatornákat.

Mikor ezen sikeresen túl volt, elkezdte alkalmazni a következő megerősítést: „Tagadom a veszteség létét, hiszen az Isteni Elme nem ismer ilyen fogalmat. Ennek értelmében én nem veszíthetem el a kétezer dolláromat, amely az Isteni Terv szerint engem illet. *Mikor egy ajtó bezárul, vele együtt mindig kinyílik egy másik.*”

A nő egy olyan társasházban lakott, amelytől tulajdonosa éppen meg szeretett volna szabadulni. Az ottani lakások bérleti szerződésében emiatt szerepelt egy kikötés, miszerint ha a házat eladják, a bérlőknek kilencven napon belül el kell költözniük.

A tulajdonos egyszer csak – a szerződésben foglaltakkal ellentétben – felemelte a bérleti díjat. Ismét igazságtalanság érte tehát a hölgyet, aki azonban ez esetben megőrizte higgadtságát. Inkább megáldotta a főbérlőt, és ezt mondta:

– Mivel a lakbért felemelték, ez csak azt jelentheti, hogy pénz áll a házhoz – hiszen Isten az én forrásom, és ő mindig tudja, mire van szükségem.

A lakbér emelkedése miatt meg kellett újítani a bérleti szerződéseket, és eközben – valamely csodás hiba folytán – a társasház tulajdonosa megfeledezett a kilencven napról szóló záradékról. Nem sokkal ezután alkalma nyílt eladni a házat, a bérlők azonban – az új szerződés értelmében – még egy teljes évig a lakásaikban maradhattak.

Az új tulajdonos szerette volna minél hamarabb használatba venni a házat, ezért minden egyes lakónak felajánlott kétszáz dollárt, amennyiben hajlandó kiköltözni. A bérlők zöme elfogadta a pénzt és elhagyta a lakását. Csupán három család maradt – történetünk főhőse köztük volt. Pár hónap múlva az új tulajdonos ügynőke ismét felkereste, ezúttal egy új, még kedvezőbb ajánlattal.

– Hajlandó felbontani a szerződést ezerötyszáz dollárért cserébe? – kérdezte.

„Ó, a kétezer dollár!” – futott át hirtelen a megvilágosító gondolat a nő elméjén. Aztán eszébe jutott, mit mondott a többieknek, akik a házban maradtak: „Együtt fogunk dönteni, ha még egyszer szóba kerül a költözés.” Vagyis a házbéli barátaihoz kellett fordulnia *útmutatásért*.

Ők pedig a következőt mondták:

– Ha felajánlottak neked ezerötyszáz dollárt, biztosan hajlandóak lennének akár kétezret is fizetni.

És igazuk lett: a nő nemsokára megkapta a kétezer dollárról szóló csekkjét, cserébe, amiért hajlandó volt előbb kiköltözni a lakásából. Ebben az esetben tehát igencsak figyelemreméltó módon mutatkoztak meg az égi törvények, hiszen

a látszólagos igazságtalanság valójában csupán megnyitotta az utat az igazság előtt.

Ez az eset is azt bizonyítja, hogy veszteség nem létezik, és hogy ha az ember a spirituális törvények szellemében él, mindent megkap a Bőség Nagy Kosarából, ami őt illeti.

„És kipótolom néktek az esztendőket, amelyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska...” (Jóel 2:25) – mondta az Úr a népének, miután megkegyelmezett nekik.

A szöcskék, cserebogarak, hernyók és sáskák valójában nem mások, mint az ember kételyei, félelmei, neheztelései és megbánásai, a halandó gondolkodás eme haszontalan termékei.

Csakis ezek a negatív gondolatok képesek kirabolni és szegénységbe dönteni az embert, hiszen valójában mindenki, aki ad, magának ad; és mindenki, aki elvesz, magától vesz el.

Az ember azért van itt a földön, hogy bizonyítsa Isten létét, hogy „bizonyosságot tegyen az igazságról” (Jn 18:37). Ezt pedig csak úgy teheti meg, ha a nélkülözést bőséggé, az igazságtalanságot pedig igazsággá változtatja.

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal 3:10)

Tökéletes önkifejezés, avagy az Isteni Terv beteljesítése

*Nincs szél, amely félresodorhatná az én bárkámat
Vagy megfordíthatná sorsom folyását.¹⁶*

John Burroughs

Minden ember számára létezik tökéletes önkifejezés. Emlékszünk még Platón szavaira? Van egy hely, amelyet rajtunk kívül senki más nem tölthet be; van valami, amit nekünk kell megtennünk, amit rajtunk kívül senki más nem tehet meg. Ezt nevezik sorsnak vagy rendeltetésnek.

Rendeltetésünk az Isteni Elme tökéletes ideájaként mindaddig türelmesen várakozik, míg fel nem ismerjük. Volt már szó róla, hogy mivel a teremtés képessége a képzelethez kötődik, az embernek előbb látnia kell az ideát, mielőtt az megvalósulna.

Legmagasabb szintű vágyunk tehát nem lehet más, mint *a ránk vonatkozó Isteni Terv* megteremtése, beteljesítése.

Sok embernek fogalma sincs a rá vonatkozó Isteni Terv mi-benlétéről. Éppen ezért sokakban szunnyadnak csodálatos képességek, jó mélyen elrejtve.

Az Isteni Terv beteljesítésére irányuló vágyunkat valahogy így kell szavakba öntenünk: „Végtelen Szellem, nyisd meg az

¹⁶ Részlet John Burroughs: *Waiting* című verséből, saját fordítás – a Ford.

utat, hogy életemben megvalósulhasson az Isteni Terv; engedd, hogy felszabaduljon a bennem szunnyadó génusz; segíts, hogy képes legyek tisztán látni a legtökéletesebb tervet.”

A legtökéletesebb terv magában foglalja a mindenkori egészséget, gazdagságot, szeretetet és tökéletes önkifejezést. Nem más ez, mint *az élet négyszöge*, amely a tökéletes boldogságot hordozza magában. Mikor az ember az előbbi módon kifejezésre juttatja az Isteni Terv megvalósulására vonatkozó vágyát, igen-csak nagyszabású változásokra kell felkészülnie. Ennek pedig nem lehet más az oka, mint hogy a legtöbb ember nagyon is eltávolodott a rá vonatkozó Isteni Tervtől.

Tudok például egy asszonyról, akinél legalábbis olyan mérvű volt a változás, mintha egy ciklon söpört volna végig egész addigi életén. De mielőtt bárki is megijedne, hozzáteszem, hogy a dolgok rendkívül gyorsan rendeződtek, a régi és nem teljesen felhőtlen körülmények pedig egy új és csodálatos életnek adták át a helyüket.

A tökéletes önkifejezés sosem jár izzadsággal. Kell azonban hozzá olyan mérvű eltökéltség és elmélyülés, mint amelyet leginkább a játszó gyerekeknél figyelhetünk meg. A jó tanítvány tisztában van vele, hogy mivel az ember Isten költségén érkezik a Földre, továbbra is meg kell kapnia tőle mindent, amire a tökéletes önkifejezéshez szüksége van.

Rengeteg zseniális ember életét keserítette már meg a nélkülözés; pedig valójában csak annyit kellett volna tenniük, hogy a kimondott szó hatalmát használva megnyitják a szükséges égi csatornákat.

*

Egyik előadásom után odalépett hozzám egy férfi, és a kezembe nyomott egy egycentest. – Csupán hét centem van ezen a világon, és az egyiket most magának adom; mert hiszek kimondott szavának erejében. Azt szeretném, ha szóbeli megerősítést

alkalmazna az én tökéletes önkifejezésem és gazdagságom megvalósulásáért.

Természetesen eleget tettem a kérésének. Ezután egy évig nem is hallottam felőle. Majd egyszer csak beállított hozzám, boldogan és sikeresen, egy köteg sárga bankjeggyel a zsebében.

– Közvetlenül azután, hogy szóbeli megerősítést alkalmazott nálam, felajánlottak nekem egy állást egy távoli városban. Ma pedig egészséges, boldog és gazdag vagyok – mesélte.

Egy nő számára tökéletes önkifejezés lehet, ha sikerül tökéletes feleséggé, anyává, vagy háziasszonnyá válnia. Nem kell feltétlenül közéleti karrierben gondolkodnia.

Soha ne felejtünk el konkrét útmutatást kérni, és meglátjuk, hogy utunk könnyű és sikeres lesz.

*

Nincs szükség rá, hogy vizualizáljunk vagy erőltessünk egy-egy mentális képet. Elég, ha az ember kifejezésre juttatja, hogy szeretné, ha tudatosulna benne az Isteni Terv. Innentől kezdve folyamatosan ösztönző benyomások érik majd, amelyek hatására elkezd látni magát, amint csodálatos és nagyszabású eredményeket ér el. És ez utóbbi lesz majd az a kép vagy idea, amelyet megíngás nélkül őriznie, dédelgetnie kell.

A kereső embert maga a keresett dolog is keresi – *a telefon például kereste Bellt!*

Rendkívül káros, ha a szülők megpróbálnak valamilyen hivatást vagy karriert ráerőltetni gyermekeikre. Ha azonban ismerjük a spirituális Igazságot, már kora gyermekkorban, vagy akár a születés előtt elkezdhetjük csemeténket az ő életére vonatkozó Isteni Terv megvalósulása felé segíteni. Ebben is hasznunkra lehetnek a szóbeli megerősítések.

Születés előtt a következő állítást alkalmazzuk: „Engedd, hogy az ebben a gyermekben lakozó Isten tökéletes kifejeződést nyerjen; engedd, hogy az elméjére, testére és cseleked-

teire vonatkozó Isteni Terv egész életén át, vagyis egy örökkévalóságig megnyilvánuljon!”

Az Isten akarata lesz meg, és nem az emberé; az Isten terve, és nem az emberé az, amely végigvonul az Íráson. A Biblia valójában az elme tudományáról szól. Arról, hogy miként szabadíthatjuk fel lelkünket (vagyis tudatalattinkat) korláta alól.

A Bibliában leírt csaták egytől egyig az ember halandó gondolkodás ellen indított harcát jelképezik. „És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe” (Mt 10:36) – olvashatjuk Máténál. Mert mindannyian Jósafátok és Dávidok vagyunk, akik a kis fehér kövecskével (a hittel) legyőzzük a nagy Góliátot (a halandó elmét).

Nagyon kell tehát vigyáznunk, hogy nehogy „gonosz és rest szolga” (Mt 25:26) váljék belőlünk, aki mélyre elásta csodás képességét. Mert szörnyű büntetés vár arra, aki nem használja tehetségét.

Leggyakrabban a félelem ver éket az ember és a tökéletes önkifejezése közé. A lámpaláz például már rengeteg zseniális művész kibontakozását akadályozta meg. Pedig a kimondott szó hatalmával könnyen segíthetünk rajta. Ha ezt tesszük, személyes öntudatunk feloldódik, és azt érezzük, hogy közvetítőivé, csatornáivá válunk a Végtelen Intelligenciának, amely rajtunk keresztül megnyilvánul.

Akinek ez sikerül, az folyamatos és közvetlen ösztönzést kap, éppen ezért magabiztos és nem fél. Érti, hogy valójában a benne lévő Atya az, aki cselekszik.

*

Óráimat sűrűn látogatta egy fiatalasszony, aki mindig magával hozta fiacskáját is. A fiú egyszer arra kért, alkalmazzak szóbeli megerősítést közelgő vizsgái sikerének érdekében.

Azt tanácsoltam neki, hogy a vizsgák előtt és közben ismételje el magában többször a következő megerősítést: „Egy va-

gyok a Végtelen Intelligenciával. Mindent tudok, amit tudnom kell.” A fiúnak kiváló eredményei voltak történelemből, a számtanban azonban kissé bizonytalan volt. Amikor a vizsgák után találkoztunk, ezt mesélte:

– Megerősítést alkalmaztam a számtanra, és kitűnőre is vizsgáztam. A történelemről viszont azt gondoltam, hogy magam is elboldogulok vele, de sajnos elég gyengén szerepeltem.

Gyakran megesik, hogy az embert nem várt csapás éri, mikor túl biztos magában. Ilyenkor észre kell vennie, hogy „a benne élő Atya” helyett a saját egójára próbál támaszkodni.

*

A következő eset, amely szintén jó példa erre, egy másik tanítványommal történt meg. Ez a hölgy az egyik nyáron hosszú utazást tett külföldön, több olyan országot is érintett útja során, amelynek nem beszélt a nyelvét. Mivel azonban sosem felejtett el égi útmutatást és védelmet kérni, a dolgok végig olajozottan mentek, az utazás pedig csodásan sikerült. Szinte hihetetlen, de egyszer sem keveredett például el a csomagja! A legjobb hotelekben talált szobát, és mindenhol első osztályú kiszolgálásban volt része. Aztán visszatért New Yorkba. Mivel angolul jól tudott, úgy gondolta, hogy nem szorul tovább Isten segítségére, úgyhogy innentől kezdve hétköznapi módon intézte ügyeit.

És ekkor minden a feje tetejére állt. Az utazóládája nem érkezett meg időben, és ez sok kellemetlenséget okozott neki, teljesen tönkretéve az utazás végét. A tanítványnak tehát ki kell alakítania magában azt a szokást, hogy minden percben „gyakorolja Isten jelenlétét. [...] Minden te útaidban megismered őt”; vagyis semmi sem lehet túl nehéz, és semmi sem lehet túl könnyű ehhez.

Néha a legjelentéktelenebb dolgok is örökre megváltoztatják az ember életét.

Itt van például Robert Fulton, akinek teakészítés közben, a forró, zubogó vizet nézve pattant ki az agyából a gőzhajó ötlete!

Gyakran volt szerencsém tanítványokhoz, akik ellenállással vagy saját irányítani akarásukkal akadályozták meg az Isteni Teremtőerő megnyilvánulását. Ha hitünket szigorúan csak egy csatornába tereljük, ha mi akarjuk megmondani, hogyan manifesztálódjon, amire vágyunk, azzal az egészset holtpontra juttatjuk.

Én mondom meg, hogyan lesz, és nem te! – szól a Végtelen Intelligencia parancsa. Mint a világon minden Erőnek, ez utóbbinak is egy semleges, nem ellenálló közegre, eszközre van szüksége ahhoz, hogy megnyilvánulhasson. A Végtelen Intelligencia esetében ez az eszköz pedig nem más, mint a nem ellenálló ember.

A Bibliában újra és újra figyelmeztetik az embert, hogy álljon meg, vagy álljon vesztig. „Ne féljete és ne rettegjete e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten.” (2Krán 20:15) „Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok vesztig, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok.” (2Krán 20:17)

✱

Ennek igazságát láthattuk annak a nőnek az esetében, aki visszakapta a kétezer dollárját, mihelyst képes volt *nyugodtan és ellenállástól mentesen* létezni a szituációjában, vagy annál is, aki akkor nyerte el a vágyott férfi szerelmét, amikor megszűnt szenvedéssel viszonyulni hozzá.

A jó tanítvány célja tehát az *egyensúly!* Az *egyensúly hatalom*, amely lehetővé teszi, hogy az Isten Ereje átjárja az embert, hogy az „az Ő akaratára és örömeire cselekedjen”.

A nyugodt és harmonikus ember gondolkodása tiszta, minden helyzetben képes jól és gyorsan dönteni, és sosem szalasztja el a kínálkozó lehetőségeket.

A harag elhomályosítja a látást, megmérgezi a vért, és mint ilyen, megannyi betegség és rossz döntésen alapuló kudarc okozója. Nem véletlen, hogy helyet kapott a „hét főbűn” között, hiszen oly sok rossz forrása. A jó tanítvány tudja, hogy metafizikai értelemben a bűn fogalma sokkal tágasabb, mint hétköznapi jelentésében. Az ősi tanítás ezt úgy fogalmazza meg, hogy „A mi pedig hitből nincs, bűn az” (Róm 14:23).

Ilyen értelemben a félelem és az aggodalom is bűn, hiszen ezek a hit ellentétei. A velük átítatott, eltorzult mentális képek éppen azt teremtik meg, amitől az ember fél. A tanítvány feladata tehát, hogy legyőzze magában (kitörölje tudatalattijából) ezeket az ellenséges érzéseket. „Az ember akkor válik tökéletessé, ha megszabadul a félelemtől!” Vagy ahogy Maeterlinck egy írásában megfogalmazta: „Az ember nem más, mint félő Isten.”

Ahogy az előző fejezetben is olvashattuk, az ember csak akkor győzedelmeskedhet a félelmen, ha képes igazán eltökélni, hogy szembeszáll vele. Gondoljunk csak bele, mi történt Jósafáttal és seregével, mikor bátran dalolva mentek az ellenség elé. „Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága” (2Krán 20:21) – énekelték fennhangon. Bátorságuknak meg is lett az eredménye, hiszen ellenségeik egymást verték meg, Jósafátéknak tehát végül nem kellett senkivel megküzdeniük.

De lássunk most egy példát a hétköznapi életből! Egyszer egy asszony megkérte az egyik barátnőjét, hogy adjon át valakinek egy üzenetet a nevében. A másik nő azonban félt, mert a józan esze azt diktálta, hogy ne keveredjen bele az egész dologba. Közben persze lelkiismeret-furdalása volt, hiszen megígérte a barátnőjének, hogy továbbítja az üzenetet. Végül aztán mégis úgy döntött, hogy „szembeszáll az oroszlánnal”, és segítségül hívja az Isteni Védelem törvényét. Nemsokára találkozott is az illetővel, akinek az üzenet szólt. Már éppen szóra nyitotta a száját, hogy átadja azt, amikor a címzett megszólalt:

– X.Y. elhagyta a várost.

Ez az információ felülírta az egész tervet, amire az üzenet vonatkozott. Tehát itt is ugyanaz történt, mint a bibliai Jósáfat esetében: amikor a nő összeszedte a bátorságát, már nem volt rá szükség, hogy valóban megtegye a dolgot. Amint képes volt legyőzni a félelmét, az ellenség magától szertefoszlott.

A tanítvány sokszor azzal akadályozza az isteni megnyilvánulását, hogy hisz a tökéletlenségben. Ilyen esetben segíthet a következő megerősítés: „Az Isteni Elmében nincs más, csak tökéletesség, tehát az én Isteni Teremtésem is beteljesedett. Tökéletes a munkám, tökéletes az otthonom, tökéletes az egészségem.” A jó tanítvány tudja, hogy minden, amit kér, valójában az Isteni Elme tökéletes ideája, és mint ilyen, „kegyelem alatt” áll, és tökéletes módon valósul meg. Mindig hálát ad azért, hogy egy, a számára láthatatlan szinten már megkapta, amit kér, és közben aktívan készül annak fizikai szinten való megjelenésére.

*

Az egyik tanítványom anyagi téren szeretett volna teremteni. Miután a dolog nem teljesedett be, eljött hozzám, hogy együtt megkeressük a kudarc okát.

– Nem lehet, hogy szokásod félbehagyni a dolgokat? Mert ebben az esetben lehetséges, hogy a tudatalattid is megtanulta ezt a rossz mintát. Hiszen tudod, amint kívül, úgy belül – mondtam neki.

– Igen, igaz! – kiáltott fel. – Valóban gyakran előfordul, hogy belekezdek dolgokba, amiket aztán sosem fejezek be.

– Akkor most hazamegyek, és befejezek valamit, amit hetekkel ezelőtt félbehagytam. Tudom, hogy ez szimbolikus hatású lesz a félbe maradt teremtésre nézve is.

Hazament tehát, és szorgalmasan varrogatott. A ruha hamarosan el is készült, és nem sokkal utána – nem éppen hétköznapi úton – megérkezett a pénz is. A férje ugyanis két-

szer kapott fizetést abban a hónapban. Mikor pedig szólt róla az illetékeseknek, azt a választ kapta, hogy tartsa csak meg a pénzt. Mikor az ember kér, és közben hiszi, hogy kap, kapnia kell. Isten mindig megteremti a csatornát hozzá.

*

Néha megkérdezik tőlem, honnan tudhatja az ember, hogy különböző tehetségei és affinitásai közül melyiket válassza, hogy melyik az igazán neki való út. Ilyenkor mindig azt válaszolom, hogy kérjenek konkrét útmutatást. Például így: „Végtelen Szellem, küldj nekem konkrét útmutatást; mutasd meg, miben tudnám tökéletesen kifejezni önmagam, és melyik tehetséget kell most használnom!”

Életem során többször találkoztam már emberekkel, akik hirtelen valamilyen számukra teljesen új munkakörbe kerültek, és mégis – kevéske képzéssel vagy akár anélkül is – csodálatosan megállták a helyüket. Ilyen esetben megkönnyítheti a beilleszkedést a következő megerősítés: *Tökéletesen felkészült vagyok rá, hogy beteljesítsem a rám vonatkozó Isteni Tervet.* És ami a legfontosabb: ne féljünk megragadni a kínálkozó lehetőséget!

Aztán vannak olyan emberek is, akik jókedvű adakozók ugyan, a másik oldallal azonban gondban vannak. Ők azok, akik gögből vagy valamilyen más téves megfontolásból nem fogadnak el ajándékot, lezárva ezzel saját csatornáikat. Az ilyen emberek előbb-utóbb azt veszik észre, hogy semmijük sincs, vagy éppenséggel alig van valamijük. Egy nőnek például, aki rendkívül sokat adakozott, felajánlottak egyszer egy több ezer dolláros ajándékot. Ő azonban visszautasította azt, mondván, hogy nincs szüksége rá. Nem sokkal ezután valamilyen okból befagyasztották a számláját, pedig neki pontosan arra az összegre lett volna szüksége, hogy kifizessen egy adósságot. Az embernek tehát könnyed szívvel kell fogadnia a kenyeret,

amelyet a vízért cserébe kap – hiszen ha szabadon adsz, szabadon is kapsz.

Az, amit az ember ad, mindig tökéletes egyensúlyban van azzal, amit kap. És bár anélkül kell adnunk, hogy viszonzást várnánk, a viszonzást mindig el kell fogadnunk. Ellenkező esetben spirituális törvényt sértünk, hiszen minden ajándék valójában Isten ajándéka, amelynek az ember csak közvetítője.

Sosem szabad úgy gondolnunk az adakozóra, mint szegény emberre. Például amikor az az ember odajött hozzám, és nekem adta az egycentesét, nem az járt a fejemben, hogy „Szegény ember, nem engedheti ezt meg magának.” Ehelyett gazdagnak láttam, akinek az életébe szabadon áramlik be a jólét és a bőség. Ha tehát nem fogadjuk jól az ajándékokat, mindent meg kell tennünk azért, hogy ezen változtassunk. Meg kell tanulnunk örülni még egy postai bélyegnek is, hiszen ezáltal nyitjuk meg az ég csatornáit.

Az Úr tehát nem csak a jókedvű adakozót szereti, hanem azt is, aki az ajándékot jókedvűen fogadja.

*

Számtalanszor feltették már nekem a kérdést, hogy miért születik az egyik ember gazdagnak és egészségesnek, a másik pedig szegénynek és betegnek.

A válasz erre az, hogy minden okozatnak megvan a maga oka; véletlenek nem léteznek.

A kérdésre a legszabatosabb választ mégis a reinkarnáció törvénye adja meg. Eszerint az ember nagyon sokszor megszületik és meghal, míg végre felismeri és megtanulja az igazságot, amely végül képes őt felszabadítani.

Kielégítetlen vágyai addig vonzzák vissza a földi síkra, míg minden karmikus adósságát le nem rőtta, vagy sorsát be nem teljesítette.

A gazdag és egészséges ember tehát minden bizonnyal gazdagságról és egészségről, a szegény és beteg pedig ezek ellenkezőjéről szóló képeket raktározott el a tudatalattijában előző élete során. Hiszen az ember mindig, minden síkon tudatalatti hiedelmeinek összességét manifesztálja.

A születés és a halál törvényét az ember teremtette, „mert a bűn zsoldja halál” (Róm 6:23). Ez a bűn pedig nem volt más, mint Ádám tudati botlása, mikor is egy helyett *két hatalomban* kezdett hinni. Az igaz, vagyis a spirituális ember azonban mentes a születés és a halál törvénye alól! Ő sosem született, és ennek megfelelően sosem hal meg – amilyen kezdetben volt, olyan ma is, és olyan marad mindörökké!

Az igazság tehát megszabadítja az embert a karma törvényének és az élet-halál örökös körforgásának jármából. Az igazság által születik meg valójában az ember, akit Isten „a saját képére és hasonlatosságára teremtett”. Az ember tehát a szabadságot sorsának beteljesítése révén éri el, ami nem más, mint az életére vonatkozó Isteni Terv felismerése és megvalósítása.

És ha ez sikerül, így szól majd hozzá az Úr: „Jól van, derék, hűséges szolgám, kevés fölött hűséges voltál, sok fölé foglak rendelni maga a halál fölé; lépj be a te urad örömébe az örök életbe!” (Mt 25:21).

Tagadások és megerősítések

*„Mihelyt valamit elgondolsz,
sikerül az néked”*

(Jób 22:28)

MINDEN JÓ DOLOG, AMIT AZ EMBER meg szeretne valósítani életében, az Isteni Elmében már rég beteljesedett tény. Neki valójában csak be kell hívnia az életébe, azáltal, hogy létét felismeri. A felismerés kifejezésében lehet segítségére a kimondott szó hatalma. Vigyáznia kell azonban, nehogy haszontalan szavakkal kudarcot vagy szerencsétlenséget rendeljen magának.

Éppen ezért a lehető legfontosabb dolgok egyike, hogy kéréseinket pontosan és nagy körültekintéssel fogalmazzuk meg az univerzum felé, amint erről már egy előző fejezetben is volt szó.

Ha például otthonra, barátra, állásra vagy bármi más pozitív dologra vágyunk, mindig kérjük ezekből azt, akit vagy amit az Isten nekünk rendelt.

Ezt megtehetjük például a következő módon: „Végtelen Szellem, nyisd meg nekem az utat a megfelelő otthon, a megfelelő barát, a megfelelő állás felé! Köszönöm, hogy ezennel mindez tökéletes módon manifesztálódik életemben, Isten kegyelméből.”

Az iménti megerősítés második része rendkívül fontos. Ismertem például egy asszonyt, aki ezer dollárt kért. Nem sokkal utána a lányát baleset érte, amiért ezerdolláros kártérítést kaptak. Az asszony kérése tehát teljesült, csak éppen nem „tökéletes módon”. Éppen ezért valahogy így kellett volna fo-

galmaznia: „Végtelen Szellem, köszönöm, hogy az ezer dollár, ami Isten által nekem rendeltetett, ezennel elindul felém, és tökéletes módon eljut hozzám Isten kegyelméből”.

Ahogy az ember fokozatosan anyagi javainak tudatára ébred, mindig kérnie kell tehát, hogy az őt Isten általi jogon megillető hatalmas pénzüsszegek tökéletes módon, Isten kegyelme alatt érjenek el hozzá.

Az ember azonban csak annyit tud felszabadítani a rá váró javakból, amennyiben hinni képes. A tudatalatti elvárásai ugyanis mindig meghatározzák, adott esetben pedig behatárolják a megvalósulás mértékét. Ha tehát többet szeretne, mindennek előtt elvárásait kell megnövelnie.

*

Nem is gondolnánk, hogy az emberek milyen gyakran korlátozzák magukat elvárásaik által. Az egyik tanítványom például hatszáz dollárt kért egy bizonyos határidőre. Meg is kapta, de aztán hallotta, hogy ugyanabból a forrásból kaphatott volna akár ezret is. Ő azonban csak hatszázat kapott, hiszen szóbeli megerősítésében ennyit kért.

„Megfordultak és kísértették az Istent, és korlátok közé szorították Izrael szentjét.” (Zsolt 78:41) A gazdagság valójában a tudatban dől el. Hadd meséljek el egy régi francia legendát, amely éppen erről szól. Egy szegény ember összetalálkozott egyszer az utcán egy messziről jött utazóval, aki így szólt hozzá:

– Drága jó barátom, látom, hogy szegény vagy. Fogd hát ezt az aranyrögöt, add el, és meglátod, soha többé nem lesz gondod a pénzzel!

A szegény ember nagyon megörült a szerencséjének, és szívesen elfogadta a rögöt. Haza is vitte azt, de eladni már nem volt ideje, mert szinte azonnal talált magának munkát. A munka olyan jövedelmezőnek bizonyult, hogy pár év múlva igen gazdag ember kerekedett belőle, úgyhogy már nem is volt szük-

sége rá, hogy eladja a rögöt. Egy nap az utcán ő is összetalálkozott egy szegény emberrel. Megállította, és így szólt hozzá:

– Drága jó barátom, fogadd el tőlem ezt az aranyrögöt. Ha eladod, egy életre gazdaggá fog tenni téged!

A koldus elvette a rögöt, de nem vitte haza, hanem rögtön felbecsültette azt. Kiderült, hogy nem is aranyból volt. Láthatjuk tehát, hogy az első embert, aki elhitte a rögről, hogy aranyból van, valójában a gazdagság hite tette gazdaggá.

Mindannyiunk belsejében van egy aranyrög; ez pedig az *aranyban, a gazdagságban való hitünk, amely bevonzza életünkbe az Isteni Bőséget*. Mikor kérünk, mindig az út végéről kell kezdenünk, vagyis ki kell jelentenünk, hogy *már megkaptuk, amire vágyunk*. „És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam” (Ézs 65:24) – hangzik az Úr szava.

„Örvend a puszta és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul mint őszi ke.” (Ézs 35:1) Ez az öröm, amely még a pusztában sem lankad, nyitja meg az égi bőség csatornáit. Gondoljunk most a Miatyánkra, amelyben a beszélő egyértelműen Istenre bízta magát, és hozzá fordul kéréseivel: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, ahogyan mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Az imát végül az Úr dicsőítése zárja: „Mert Tiéd az Ország, a Hatalom és a Dicsőség, mindörökké. Ámen.” „Kezeim munkáját csak bízzátok reám!” (Ézs 45:11) – mondta az Úr fiaira és azoknak a jövőjére utalva. Ez az évszázados ima az, amivel Istenre bízhatjuk magunkat, és kérhetünk tőle, a dicsőítés pedig az, amivel köszönetet mondhatunk neki. Csupán annyi a dolgunk, hogy elhiggyük, „az Istennel minden lehetséges” (Mk 10:27).

Elméleti szinten ezt elég könnyű kijelentenünk, kicsit nehezebb azonban, mielőst valami problémával találjuk szemben magunkat.

Egyszer egy asszonynak egy bizonyos határidőn belül szüksége volt egy nagyobb pénzüsszegegre. Tudta, hogy azonnal ten-

nie kell valamit, amivel beindítja a manifesztációt, úgyhogy közvetlen útmutatást kért.

Nem sokkal később, amikor éppen egy áruházban sétálgatott, az egyik üzlet kirakatában megpillantott egy gyönyörű, rózsaszín lakkozású papírvágó kést. Érezte, amint valami belső erő a tárgyhoz húzza. „Rendben – vélte. – Legalább lesz egy papírvágóm, amivel felbonthatom a csekket tartalmazó levelet.”

Meg is vette hát a papírvágót, amit a józan ész bizonyára felesleges pénzkidobásnak minősített volna. Mikor a kezébe vette a tárgyat, látta magát, ahogy a segítségével felbont egy nagy összegű csekket tartalmazó levélborítékot. Pár héten belül meg is kapta a pénzt. A rózsaszín papírvágó volt tehát az, ami segített az asszonynak a cselekvő hit megélésében és kifejezésében.

*

A hit vezérelte tudatalatti csodás hatalmáról megannyi történet szól. Ezek közé tartozik például annak a férfinak az esete, aki egyszer egy bedeszkázott ablakú parasztházban szállt meg, és az éjszaka közepén arra ébredt, hogy alig kap levegőt. A sötétben nagy nehezen elbotorkált az ablakig. Mivel nem tudta kinyitni, puszta kézzel beszakította a deszkát. Nagyokat szí pantott a friss levegőből, majd csodálatos és mély álomba merült.

Reggel aztán meglepetten vette észre, hogy amit beszakított, az valójában nem az ablak, hanem egy könyvszekrény ajtaja volt. Az előbbi tehát egész éjjel csukva maradt. A férfit tehát egy éjjelen keresztül csakis az *oxigénben való hite látta el oxigénnel*.

Ha egyszer a tanítvány elindul az Isteni Teremtés útján, sosem szabad visszafordulnia. Az ingatag ember nem hiheti, hogy bármit is kaphat az Úrtól.

Egyik tanítványomtól hallottam a következő nagyszerű állítást:

– Amikor kérek valamit az Úrtól, mindig a sarkamra állok, és ezt mondom: „Uram, ezt kérem. Kevesebbet nem fogadok el, de többet igen!”

Nagyon igaz; az embernek valóban nem szabad megelégednie a kevesebbrel. „Mindeneket elvégezvén – Álljatok meg!” (Ef 6:13). Sokszor ez a teremtés legnehezebb része, hiszen a megadásra, a kompromisszumra, a visszafordulásra csábító kísértés nagyon erős lehet.

„Ki csak áll és vár, éppúgy dolgozik az is.”¹⁷

Az isteni sokszor csak a legutolsó órában nyilvánul meg – akkor, amikor az ember felhagy a magyarázatok keresgélésével, elengedi a helyzetet, és ezzel lehetőséget teremt, hogy a Végtelen Intelligencia végezze a dolgát.

Ha az ember vágyai fantáziátlanok és kopárák, nem várhat mást, csak hasonlóan lehangoló és szegényes megvalósulást. Ha pedig türelmetlenek és indulatosak, fel kell készülnie, hogy azok csak nagyon soká, vagy éppen hirtelen és erőszakosan teljesülnek.

*

Volt például egy asszony, aki azzal jött el hozzám, hogy derítsem ki, miért veszíti el vagy töri össze folyton a szemüvegeit.

Beszélgetés közben kiderült, hogy szavajárása volt a következő: „Bárcsak megszabadulhatnék ettől a nyavalyás szemüvegtől!” Ez az indulatos vágy teljesült tehát hasonlóan erőszakosan, mikor állandóan összetörték a szemüvegei. Hiszen ahelyett, hogy inkább tökéletes látást kért volna, ő csupán a szemüvegtől való megszabadulás türelmetlen vágyát rögzítette tudatalattijában. Így történhetett, hogy szegény szemüvegek folyton eltűntek vagy összetörték.

¹⁷ John Milton: *On His Blindness* című verséből, saját fordítás – a Ford.

Két olyan mentális attitűd van, amely veszteséghez vezet: a helytelenítés (gondoljunk csak a nőre, aki így veszítette el a férjét), és a *veszteségtől való félelem*. Az utóbbi azért, mert a veszteség képét ülteti el a tudatalattiban.

Mikor a tanítvány képes elengedni a problémáját (levetni a terhét), az isteni azonnal megnyilvánul a számára.

Ez történt azzal a nővel is, aki egy viharos napon odakint sétálgatott, és a szél kifordította az esernyőjét. Éppen egy találkozóra ment, és nem szeretett volna a számára még ismeretlen embernek egy roncs esernyővel bemutatkozni. El azonban nem dobhatta, mert nem az övé volt. Kétségbeesve kiáltott fel:

– Ó, Istenem, csinálj már valamit ezzel az ernyővel, én nem tudom, hová tegyem!

Egy perc sem telt bele, és megszólalt egy hang a háta mögül:

– Asszonyom, szeretné, ha megjavítanám az esernyőjét?

A nő hátrafordult, és ott állt előtte egy esernyőjavító.

– Igen, pont erre vágyom – mondta neki.

Amíg ő bement a házba, hogy lebonyolítsa a találkozót, a férfi szépen megjavította az ernyőt. Mire kijött, egy teljesen jól működő ernyő várta. Ne feledjük hát, hogy az úton ránk is mindig vár egy esernyőjavító, ha képesek vagyunk az esernyőnket (vagyis a problémát) Isten kezébe adni.

Fontos szabály, hogy a szóbeli tagadásokat mindig pozitív megerősítéseknek kell követniük.

*

Például úgy, ahogy a következő, saját praxisomból vett esetben történt. Az éjszaka közepén kaptam egy telefonhívást, amelyben megkértek, hogy vegyek kezelésbe egy nagyon súlyos állapotban lévő férfit. Először tagadást alkalmaztam: „Tagadom a betegség ezen megnyilvánulását. Mivel az nem valós, nem is rögzülhet a tudatban.” Majd kiegészítettem a követke-

ző pozitív állítással: „Ez a férfi az Isteni Elme tökéletes ideája; anyag, amely által a tökéletesség nyilvánul meg.”

Az Isteni Elme nem ismeri az idő és a tér fogalmát, szavunk tehát azonnal célba talál, és „nem tér hozzánk üresen”. Számos európai betegem volt már, akiket Amerikából kezeltem, a hatás azonban náluk is azonnali volt.

Gyakran kérdezik tőlem, mi a különbség a vizualizáció és a látás között. Az előbbi mentális folyamat, amelyet az értelmes vagy tudatos elme irányít; míg az utóbbi spirituális folyamat, amelyet az intuíció, azaz a tudatfeletti határoz meg. A tanítványnak ez utóbbira kell törekednie; meg kell edzenie elméjét, hogy az képes legyen felismerni és befogadni a tudatfelettiből érkező ösztönzéseket és útmutatásokat, amelyek révén összerakhatja a rá vonatkozó Isteni Képet. Amikor az ember képes őszintén kijelenteni, hogy: „Csakis arra vágyom, amit Isten nekem szánt”, minden hamis vágy azonnal eltűnik a tudatából, a régi rossz beidegződések helyét pedig egy teljesen új lenyomatokból álló minta veszi át – olyan, ami a Nagy Tervezőtől, vagyis Istentől származik. Isten minden ember számára olyan csodálatos tervet készített, amely messze meghaladja a halandó elme korlátait, és amely mindig az élet négy-szögén – vagyis a tökéletes egészség, gazdagság, szeretet és önkifejezés négyesén – alapszik. Mégis oly sok ember van, aki képzeletében palota helyett viskót épít magának.

Ha a tanítvány (értelmes elméje révén) erőltetni próbálja az Isteni Teremtést, azzal csupán megakasztja azt. „Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt.” (Ézs 60:22) – szólt az Isten. Az embernek tehát csak ösztönzés vagy közvetlen útmutatás hatására kell és szabad cselekednie. „Csillapodjál le az Úrban és várjad őt.” (Zsolt 37:7) „Hagyjad az Úrra a te útadat, és bizzál benne, majd ő teljesíti.” (Zsolt 37:5)

Életemben szerencsém volt ennek a törvénynek a lehető legcsodálatosabb működéséhez. Egyik tanítványom egyszer az-
zal keresett meg, hogy másnapig szüksége van száz dollárra,

halaszthatatlanul meg kell ugyanis adnia valakinek egy nagyon fontos tartozást. Szóbeli megerősítést alkalmaztam hát, amelyben kijelentettem, hogy a Szent Szellem sosem késik, és a segítség már közel jár.

Még aznap este megcsörrent a telefonom. Tanítványom csodát emlegetett. Elmesélte, hogy délután eszébe jutott, hogy el kellene mennie a bankba, mert bele kell nézzen néhány fontos iratba, amelyeket az ott bérelt széfben tárol. Így is tett. Ahogy a papírok között keresgélt, a széf aljában talált egy teljesen újnak kinéző százdolláros bankjegyet. Meghökken, mert – ahogy mondta – biztos volt benne, hogy nem ő tette oda a pénzt, hiszen a széfbéli iratokat már számtalanszor végigböngészte. Lehetséges, hogy materializáció történt – úgy, mint Jézus Krisztus esetében a kenyérrel és a hallal. Az ember maga is elérheti azt a szintet, mikor „szava testet ölt”¹⁸, rögtön azután, hogy elhagyja ajkait. Ilyenkor „a földnek aratni valója” (Jel 14:15) azonnal manifesztálódik, mint ahogy ez történt Jézus Krisztus csodatevéseinél is.

Jézus Krisztus neve maga is hihetetlen nagy erőt hordoz, hiszen a *manifesztálódott igazságot* jelenti. Erre utal Jézus, mikor azt mondja, hogy „a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek” (Jn 16:23).

E név ereje a negyedik dimenzió szintjére emeli a tanítványt, ahol az megszabadul minden asztrális és lelki befolyástól, és léte – Istenéhez hasonlóan – „feltétel nélkülivé és abszolúttá” válik.

Több csodálatos gyógyulásnak voltam már szemtanúja, amelyek e szavak hatására mentek végbe: „Jézus Krisztus nevében”.

Krisztus egyszerre volt ember és vezérlő elv; a bennünk élő Krisztus Megváltónk és Üdvösségünk.

¹⁸ Utalás Jn 1:14-re – a Ford.

A bennünk élő Krisztus a mi negyedik dimenziós énünk; az ember, akit Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtett. Ez az énünk sosem bukik el, sosem lesz beteg vagy szomorú, sosem született és sosem fog meghalni. Ő „a feltámadás és az élet” (Jn 11:25) minden emberben! „Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14:6) – Jézus ezzel a mondatával arra utalt, hogy Isten, az Egyetemes, egyéni szinten az emberben élő Krisztus által nyilvánul meg. A Szentlélek jelene pedig Cselekvő Isten. Az emberben tehát nap mint nap megvalósul az Atya, a Fiú és a Szentlélek szent háromsága.

Az embernek a gondolat mesterévé kell válnia. A Gondolat Mestere olyan művész, aki vigyáz, hogy csakis az Isteni Terv képeit vigye fel elméje vásznára; ezeket azonban mesterien erőteljes és határozott mozdulatokkal festi meg. Minden kétség nélkül hisz benne, hogy tökéletességüket semmi a világon nem teheti tönkre, és hogy manifesztációjuk által megvalósul életében az eszményi.

Az embernek minden hatalma megvan (elméje által), hogy az ő *mennyorságát* lehozza a földre, az ő *életébe*, minthogy valójában ez a célja az *Élet Játékának*.

A szabályok pedig pofonegyszerűek: félelem nélküli hit, ellen nem állás és szeretet!

Őszintén remélem, hogy mostanra minden olvasóm megszabadult attól a valamitől, amely annyi időn keresztül gúzsba kötötte, és elválasztotta mindattól, ami az övé. Remélem, hogy most már „ismeri az igazságot, amely szabadabbá teszi őt”¹⁹ – amely által beteljesítheti sorsát, és megvalósíthatja életében az *Isteni Terv által neki rendelt Egészség, Gazdagság, Szeretet és Tökéletes Önkifejezés négyesét*. Emlékezzünk hát a Biblia szavára: „Változzatok el a ti elméteknek megújulása által.” (Róm 12:2)

¹⁹ Utalás János evangéliumának 8:32 sorára – a Ford.

TAGADÁSOK ÉS MEGERŐSÍTÉSEK

(A GAZDAGSÁGÉRT)

Isten az én kiapadhatatlan forrásom, a pénz gyorsan és könnyedén ömlik be az életembe, mindig tökéletes módon, Isten kegyelméből.

(A MEGFELELŐ KÖRÜLMÉNYEKÉRT)

Minden terv, amely nem az én mennyei Atyámtól származik, ezennel szertefoszlik és eltűnik, hogy helyét az Isteni Gondolat foglalhassa el.

(A MEGFELELŐ KÖRÜLMÉNYEKÉRT)

Csakis az igaz rám, ami Istenre is igaz, mert én és az Atya egyek vagyunk.

(A HITÉRT)

Mivel én és az Isten egyek vagyunk, egy vagyok saját jólétemmel is, hiszen Isten az *Adományozó* és az *Adomány* egyben. Az *Adományozó* és az *Adomány* örökre elválaszthatatlanok.

(A MEGFELELŐ KÖRÜLMÉNYEKÉRT)

Az Isteni Szeretet ezennel szertefoszlat és eltüntet minden elmémet, testemet és életemet mérgező rosszat. Mert az Isteni Szeretet az univerzum legerősebb hatalma, amely képes egy szempillantás alatt szétosztatni mindent, ami nem a sajátja.

(AZ EGÉSZSÉGÉRT)

Az Isteni Szeretet az egészség képeivel árasztja el tudatomat, és testem minden sejtje megtelik ragyogó, fehér fénnel.

(A LÁTÁSÉRT)

Szemeim Isten szemei, a szellem szemem át látom a világot. Tisztán látom magam előtt a nyílt és szabad ösvényt; utamat nem keresztezik akadályok. Tisztán látom a tökéletes tervet.

(AZ ÚTMUTATÁSÉRT)

Isteni Érzékenység vezérel, amely segít felismerni intuíción utmutatásait, hogy mindig az Ő akarata szerint cselekedhessek.

(A HALLÁSÉRT)

Füleim Isten fülei, a szellem füleivel hallom a világot. Nem állok ellen, készséggel adom át magam az így kapott irányításnak. Hatalmas öröm csilingelő jó híreit hallom.

(A MEGFELELŐ MUNKÁÉRT)

„Csodálatos munkám van,
csodálatos az utam;
csodás szolgálatot teszek,
csodás a jutalmam!”

(A VÉGSŐ SZABADSÁGÉRT)

Ezennel átadom ezt a terhet a bennem élő Krisztusnak, hogy szabad legyek.

A KIMONDOTT SZÓ EREJÉNEK ALKALMAZÁSA

A legtöbb ember számára az élet harc. Pedig ez óriási tévedés: az élet nem harc, hanem játék! Mindaddig nem játszhatunk azonban sikeresen, amíg nem ismerjük a játékot meghatározó spirituális törvényeket. A spirituális törvények ismeretén alapuló pozitív életszemlélet – illetve az ezt tükröző és támogató szóbeli megerősítések – megingathatatlanul egy jobb és minden szempontból gazdagabb élethez segítenek minket.

A karma törvénye szerint minden, amit teszünk, visszahat ránk, és mindig csak azt kaphatjuk az élettől, amit már adtunk valamikor. Ahogy a tudatalattinak, úgy a karmának sincs humorérzéke, ezért vágyainkat megfontoltan kell átadnunk a világnak, hogy elkerüljük a megvalósulásukhoz tartozó negatív következményeket. És ami nagyon fontos; vágyaink teljesítéséhez hagynunk kell, hogy az eszünk helyett a Gondviselés dolgozzon.

A tudatos teremtéssel foglalkozó könyvek hazai kínálatában hiánypótló ez a kötet, ugyanis módszeréről, a kimondott szó erejének alkalmazásáról alig esett még szó. Aforizmái örök érvényűek, tanácsai egyszerűek, könnyen megjegyezhetőek, ami nagyban segíti a tudat alatti folyamatok pozitív befolyásolását.

*„A nekünk szánt ösvény mindig tele van kincsekkel.
Megmutatom, miként változtathatod meg körülményeidet szavaid
megválogatása által. Mostantól ellenállhatatlan erejű mágnesként
vonzod majd magadhoz mindazt, amit csak szeretnél!”*

ISBN-13: 9789635289608

9 789635 289608

ÉDES-VÍZ KIADÓ

www.edesviz.hu

2390 Ft